

Giới thiệu Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết

Đồng Tích là một cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ. Năm 12 tuổi không hiểu sao lại được Hoắc Thiên Kinh, một vị thiên tài kinh doanh dẫn về Hoắc gia. Từ đây cô bé trở thành cháu dâu của Hoắc Thiên Kinh.

Vì vai vế bối phận, Đồng Tích luôn là lấy thái độ ngưỡng vọng đối đãi với vị "chú ba" này. Anh ta cũng luôn là một người cao cao tại thượng khiến cô kính sợ.

Chính là..... Không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông này bắt đầu thận trọng từng bước. Dù hoặc cô, trêu chọc cô, dùng mọi thủ đoạn gây xích mích trái tim thiếu nữ non nớt của cô. Khi mỗi lần ông gọi cảm hôn lên môi cô, cô mới giật mình hoảng muốn chạy trốn. Anh bá đạo gồng cùm xiềng xích cô, "Đồng Tích, em là người phụ nữ mà Hoắc Thiên Kinh tôi coi trọng, trốn không thoát!" Cô muốn khóc, "Nhưng mà, tôi..... Tôi là vợ của cháu trai anh....."

"Xóa hai chữ 'cháu trai' đi!".....

..... Người đàn ông này, tâm tư thâm trầm, không thể đoán trước. Đồng Tích cũng không biết bắt đầu từ khi nào mình liền trở thành con mồi của anh. Cô chỉ biết là...

... Cảm giác đi trước tính kế một bước, dụ dỗ ngã vào vực sâu, cực kỳ không ổn! Hơn nữa, sao cô có thể tiếp nhận một người ước hơn mình cả chục tuổi làm bạn trai? —————

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trưởng bối và vãn bối

Hoắc gia...

Trong biệt thự khí thế hùng hực, Đồng Tích mới vừa tắm xong, tóc ướt, mặc áo ngủ ở nhà, ngồi xếp bằng miễn cưỡng dựa ở trên ghế salông xem ti vi.

Đỉnh đầu, ánh đèn óng ánh chiếu xuống, làm cho ngôi biệt thự bị đêm tối bao phủ sáng như ban ngày.

Nơi này là một trong những bất động sản quan trọng của Hoắc gia.

Mà giờ khắc này ở tại nơi này, Đồng Tích 18 tuổi cũng không phải là người nhà họ Hoắc. Không, nói đúng ra, cô xem như một nửa là người nhà họ Hoắc. Bởi vì, cô là con dâu nuôi từ bé của Hoắc gia.

Lúc đang nhìn đến xuất thần, trong cả khu biệt thự, hết thấy người hầu đều bỗng nhiên vội vàng vàng chạy ra, mỗi người vẻ mặt căng thẳng.

Đồng Tích quay đầu nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, trong nháy mắt rõ ràng là xảy ra chuyện gì. Trong miệng ngậm một trái nho chưa kịp nuốt xuống, tất ti vi, từ trên ghế sa lông đứng dậy muốn chạy lên lầu.

Nhưng...

Đã không kịp.

Cửa biệt thự dày nặng bị người từ bên trong kéo mở.

"Tiên sinh, chào mừng trở về."

Tiếng chào hỏi chính tề, cung cung kính kính vang lên trong ban đêm, khí thế mười phần.

Người đàn ông được nhiều người nghênh tiếp như vậy, thân hình kiên cường, cao khoảng 185cm.

Ở mọi người chen chúc, mặc một bộ đồ sang trọng trầm bước đến.

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh nhạt cương nghị kia, cũng không có nhiều biểu cảm. Chỉ là sau khi nhìn quanh một vòng bốn phía, cuối cùng, tầm mắt rơi vào trên người Đồng Tích đang đứng chờ ở giữa đại sảnh.

Người đàn ông Hoắc Thiên Kinh này chính là như vậy.

Khí chất ép người.

Không cần làm gì, chỉ một cái ánh mắt, đều tràn ngập cảm giác ngọt ngào, khiến người ta ngay cả hô hấp đều cảm giác khó khăn.

Chịu đựng anh nhìn kỹ, Đồng Tích cứng ngắc đứng ở đó, cung kính lại có chút nói lắp mồm miệng: "Chú... Chú ba."

Cô là theo cô vị hôn phu Hoắc Đình Xuyên gọi như vậy.

Sáu năm trước, cô mất cả cha lẫn mẹ, do Hoắc Thiên Kinh đưa vào Hoắc gia, sau đó, gặp may đúng dịp, cô thành con dâu nuôi từ bé của cháu trai Hoắc Thiên Kinh - Hoắc Đình Xuyên, cũng chính là...

Cô bây giờ là cháu dâu của Hoắc Thiên Kinh.

Ở trong căn biệt thự này đã ròng rã 6 năm. Hoắc Thiên Kinh vì làm bạn tri kỉ của cha mẹ mà cho cô ăn mặc ngủ nghỉ, cho cô đi học.

Anh thường thường đi công tác ở nước ngoài, căn biệt thự này anh rất ít trở về, nhưng lần nào sự xuất hiện của anh đều làm cho Đồng Tích căng thẳng đến không biết làm sao.

Người đàn ông này, đối với cô mà nói, là một vị trưởng bối vừa kính vừa sợ. Ở trước mặt anh, cô ngay cả da đầu đều kéo căng chặt chẽ, không dám lơ đãng chút nào.

"Tại sao còn chưa ngủ?"

Hoắc Thiên Kinh rốt cục mở miệng.

Vẫn là giọng điệu bình thản không nhiệt độ như vậy.

Cởi Tây phục, giao cho một bên người hầu. Trên người liền còn lại cái áo somi thủ công cao quý. Dưới áo somi, cơ thể người đàn ông kiên cường không hề một tia sọc lõi.

Hoắc Thiên Kinh có thể làm cho giới truyền thông bầu anh thành kim cương đứng đầu thành phố A, là người đàn ông làm cho phụ nữ điên cuồng nhất, là tuyệt đối danh xứng với thực.

Bất kể là từ dòng dõi mà nói, hay là từ ngoại hình đến cách nói chuyện.

Cơ thể Đồng Tích kéo căng quá chặt chẽ, nắm bắt góc áo, cẩn thận từng li từng tí một trả lời: "Đang muốn đi ngủ, ngài liền trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: 22 tuổi liền kết hôn

Hoắc Thiên Kinh "Ừm" một tiếng, thẳng đi tới trên ghế salông ngồi xuống.

Đồng Tích thực sự không hiểu câu "Ừm" này của anh là dụng ý gì, có phải là biểu thị cô có thể đi lên lầu ngủ không?

"Lập tức liền thi đại học?" Giữa lúc cô nghĩ như thế, Hoắc Thiên Kinh bỗng nhiên mở miệng.

"Ừm." Đồng Tích nhanh chóng gật đầu.

"Lúc nào điền nguyện vọng?"

"... Chính là ngày kia."

"Dự định chọn trường nào?" Giọng điệu Hoắc Thiên Kinh rất tùy ý, như là tán gẫu chuyện đời thường với cô vậy.

Đối mặt vị trưởng bối nghiêm túc thận trọng Hoắc gia này, Đồng Tích là ngay cả ở chung thêm một khắc đều cảm thấy dày vò.

Nhưng hiển nhiên, ngày hôm nay Hoắc Thiên Kinh khá là có hứng thú. Cô chỉ đành thành thật trả lời: "Dự định chọn đại học thành phố B."

"Thành phố B?" Mi tâm Hoắc Thiên Kinh khó mà nhận ra nhủ lại, cũng không nhìn cô, chỉ là bụng nước trà người hầu đưa tới nhấp một cái, không chút biến sắc hỏi: "Dự định vào cùng một trường với Đình Xuyên?"

"Ừm." Đồng Tích gật đầu, giọng nhẹ nhàng, "Ba ba Đình Xuyên nói hi vọng chúng ta học cùng trường bồi dưỡng một chút tình cảm. Chờ con tốt nghiệp

đại học, chúng ta sẽ kết hôn."

Đồng Tích thực sự nói thật.

Ngoại trừ cái này, học đại học B vẫn là mơ ước lớn nhất của cô, cũng là ước mơ mà ba ký thác cho cô từ trước. Ba năm nay, mỗi lần đi học khổ cực thì chỉ cần nghĩ đến đại học B, cô đều sẽ vui vẻ chịu đựng.

Hoắc Thiên Kinh nhắc mắt nhìn Đồng Tích một chút, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy.

Cô mới vừa tắm xong, khuôn mặt nhỏ càng hiện ra sạch sẽ, long lanh. Con mắt trong trẻo ánh sự hồn nhiên đặc trưng của tuổi 18.

Bởi vì ánh mắt của anh xẹt qua, cô như nai con chấn kinh, hoảng sợ bất an cúi đầu nhỏ xuống.

Con vật nhỏ này, liền sợ anh như vậy?

Anh sẽ ăn thịt người sao?

Hoắc Thiên Kinh cau mày, "Tốt nghiệp đại học con mới 22 tuổi, không cảm thấy kết hôn còn quá sớm sao?"

Sớm chứ! 22 tuổi cô còn cái gì cũng chưa trải qua, kết hôn đương nhiên là sớm quá mức.

Chỉ là...

Cô bây giờ thật sự không có tâm tư đàm luận cái này với anh.

"Con đều theo ba ba Đình Xuyên sắp xếp."

Tay lớn cầm chén trà, bởi vì cô trả lời, căng thẳng.

Anh lại nhìn ánh mắt Đồng Tích, lạnh hơn, cũng nặng hơn. Không giận mà uy.

Đồng Tích chỉ cảm thấy bị anh nhìn tới mức thở không nổi, anh bỗng nhiên mở miệng: "Lên lầu ngủ đi!"

Bốn chữ, với Đồng Tích mà nói, quả thực như nhật được đại xá.

Không hề che giấu chút nào thở một hơi, khuôn mặt nhỏ lúc này mới tràn ra một nụ cười ung dung, ngọt ngào nói: "Vậy con đi ngủ. Ngủ ngon, chú ba!"

Dứt lời, cô một khắc không ngừng mà chạy lên lầu. Giống như chỉ lo Hoắc Thiên Kinh sẽ bỗng nhiên đổi ý gọi cô lại.

Nhìn cái bóng lưng tinh tế hốt hoảng mà chạy kia, lại nghĩ tới cô điền nguyện vọng, ánh mắt Hoắc Thiên Kinh càng ngày càng mờ.

Cách cô và Đình Xuyên kết hôn, chỉ ít còn có bốn năm.

Thời gian bốn năm, kỳ thực có thể thay đổi rất nhiều. Bao gồm, cả một trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sửa đổi nguyện vọng 1 của cô

Trường học.

Lúc phát phiếu nguyện vọng xuống, cả lớp chỉ có Đồng Tích không nhận được.

Đồng Tích đứng dậy, "Giáo viên, ngài có phải là sót rồi không?"

Giáo viên không trả lời, chỉ để lại một câu nói, "Trò tới phòng làm việc của tôi một chuyến."

Đồng Tích đầu óc mơ hồ, theo giáo viên tiến vào văn phòng. Cửa phòng làm việc vừa đóng, giáo viên lập tức cười tùm tùm nói: "Ngồi đi, Tiểu Tích, chớ sốt sắng."

Thái độ tha thiết đến mức làm Đồng Tích có chút ngây ngời. Theo lời, ngồi xuống ở đối diện giáo viên.

"Tiểu Tích, trước đó vì sao trò không nói trò và Hoắc tiên sinh là người một nhà? Trò họ Đồng, Hoắc tiên sinh họ Hoắc, nếu trò không nói, ai cũng không biết thì ra Hoắc tiên sinh càng là chủ tuột của trò."

Đồng Tích vốn là muốn nói, Hoắc Thiên Kinh cũng không phải là chủ ruột của mình, nhưng, không đúng.

Hiện giờ bọn họ muốn tán gẫu chính là chuyện nguyện vọng, này cũng không có quan hệ với Hoắc Thiên Kinh.

"Giáo viên, phiếu nguyện vọng của em..."

"Phiếu nguyện vọng của trò Hoắc tiên sinh đã tự mình thay trò điền rồi."

Đồng Tích cực kỳ bất ngờ.

"Nguyện vọng 1 Hoắc tiên sinh giúp trò điền chính là đại học A. Lấy thành tích của trò, đậu đại học A khẳng định là không thành vấn đề. Hoắc tiên sinh bắt bí đến tốt vô cùng."

đại học A?

Đồng Tích cực kỳ bất ngờ.

Thứ nhất, nguyện vọng một của cô, Hoắc Thiên Kinh sẽ không nhúng tay mới đúng.

Mấy năm qua, tuy rằng bọn họ cùng ở dưới một mái hiên, nhưng, hai người tương giao đã ít lại càng ít. Loại việc riêng như điền nguyện vọng này, anh không có lý do nhúng tay.

Thứ hai, đêm đó cô rõ ràng đã nói nguyện vọng 1 của cô là đại học B, vì sao anh lại điền đại học A?

"Giáo viên, em xin điền phiếu lại một lần nữa, em không thích đại học A. Chú ba của em có thể không hiểu rõ."

"Chuyện này..." Trên mặt giáo viên có chút khó khăn, "Có thể trò không biết, nguyện vọng của trò Hoắc tiên sinh đã sớm cho người ghi vào trong hệ thống, vì vậy, không có cách nào sửa lại nữa."

Đồng Tích lần thứ hai sững sờ.

Đã như thế, là cái ngu ngốc cũng nhìn ra được, tất cả những thứ này đều là Hoắc Thiên Kinh có ý định mà ra. Nhưng, anh đến cùng là xuất phát từ lý do gì?

...

Ra khỏi văn phòng, tâm trạng Đồng Tích cực kỳ gay go gọi điện thoại cho Hoắc Thiên Kinh. Không, nói đúng ra, là gọi cho trợ lý Hoắc Thiên Kinh, Ngô Dư Sâm. Cô xưa nay sẽ không có số tư nhân của Hoắc Thiên Kinh.

"Đồng tiểu thư."

"Ngô trợ lý, tôi muốn tìm chú ba một chút, chú ấy có rảnh không?"

"Xin lỗi. Hoắc tổng bây giờ đang bận, sợ là không có thời gian nghe điện thoại."

"Vậy tối nay, anh ấy sẽ trở về sao?"

"Đêm nay tất nhiên là không trở về. Buổi tối tiên sinh còn có cuộc xã giao khác."

Đồng Tích bướng bỉnh, "Tôi thật sự có chuyện cực kỳ quan trọng muốn tìm anh ấy. Anh nói cho tôi lịch hẹn buổi tối của anh ấy, tôi đi tìm anh ấy, liền làm lỡ mấy phút."

Hoắc Thiên Kinh có thể cho người ta sớm ghi nguyện vọng của cô vào hệ thống, hiển nhiên cũng có năng lực thay đổi nguyện vọng của cô một lần nữa. đối với anh mà nói, chỉ là chuyện một câu nói.

Ngô Dư Sâm ở bên kia trầm ngâm, như đang suy nghĩ, cuối cùng nói: "Như vậy đi, Đồng tiểu thư. Chuyện Hoắc tổng tôi cũng không làm chủ được, đợi lát nữa tan làm, tôi hỏi ý của Hoắc tổng một chút, lại trả lời điện thoại cho cô, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bước vào thế giới của anh

Đồng Tích cũng không có biện pháp khác tốt hơn, "Được, vậy tôi chờ điện thoại của anh."

Bất luận làm sao, cô suy nghĩ nát óc đều không nghĩ ra, người trăm công nghìn việc như Hoắc Thiên Kinh, xuất phát từ lý do gì muốn bỗng nhiên làm những việc này.

Nói chung, loại chuyện bị điều khiển, bị thay đổi giấc mơ không hiểu ra sao này, làm trong lòng cô cực kỳ khó chịu, cực kỳ phản cảm. Người bên ngoài, mãi mãi sẽ không hiểu ý nghĩa đại học B đối với cô.

Giấc mộng kia không đơn thuần thuộc về mình cô, còn thuộc về ba cô.

Sau một tiếng.

Tập đoàn Hoắc thị.

Hoắc Thiên Kinh nắm tay từng khách hàng, cho người ta đưa bọn họ ra ngoài, quay lại văn phòng.

Ngô Dur Sâm lập tức đuổi tới, "Hoắc tổng, Đồng tiểu thư vừa gọi điện thoại tới."

Đồng Tích hầu như không bao giờ gọi điện thoại cho mình. Lần trước thông qua điện thoại liên hệ, khoảng chừng là ở nửa năm trước. Ông bệnh nặng, muốn gặp anh. Cái kia là chuyện cực kỳ quan trọng.

Lần này, sẽ bỗng nhiên điện thoại tới, trên mặt anh không giấu bất ngờ chút nào.

"Muốn gặp tôi?"

"Vâng. Muốn hỏi lịch hẹn buổi tối của ngài, nói là muốn nói mấy câu với ngài."

Hoắc Thiên Kinh tiện tay đặt văn kiện ở trên bàn. Hơi trầm ngâm, ngón tay dài khớp xương rõ ràng điểm ở trên văn kiện, một lúc mới nói: "Cho cô ấy đến."

.....

Buổi tối, tám giờ.

Đồng Tích ở trong biệt thự ăn xong cơm tối, bắt xe đến trụ sở tư nhân "Vân Đoan".

Những nơi xa hoa, cô là lần đầu tiên tới đây.

Trên người là đồng phục học sinh. áo sơ mi lụa màu trắng rất đơn giản, cổ áo kết cái nơ con bướm.

Phía dưới là váy dài màu đen và giày thể thao màu trắng. Tóc dài xõa vai, thanh tân non nớt.

Trang phục như vậy và loại hoàn cảnh trước mặt này quả thực hoàn toàn không hợp.

Đồng Tích không chút biến sắc đánh giá nơi kỳ quái lạ lùng này. Đây là thế giới của Hoắc Thiên Kinh, óng ánh, hỗn loạn, mới mẻ, nhưng cũng thối nát.

Và thế giới nhất quán thanh tân bình thản của cô là một trời một vực.

Cô đi vào, trực tiếp báo số phòng của Hoắc Thiên Kinh, để người phục vụ dẫn qua đó.

Một bên khác, trong gian phòng, náo náo nhiệt nhiệt.

Một đám người đang chơi mạt chược.

Ngoại trừ Hoắc Thiên Kinh, bên cạnh ba người kia đều dẫn theo bạn gái xinh đẹp. Tinh tế khẽ nói nỉ non với bọn họ, không khí thật náo nhiệt.

Tâm tư Hoắc Thiên Kinh không ở trên mạt chược, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám giờ rưỡi.

Đối diện, Lục Vân Thâm cất thẻ đánh bạc thắng từ trong tay anh vào ngăn kéo, trêu ghẹo, "Hôm nay cậu không mang bạn gái, chơi không công bằng nha."

Tổng Ti Trạch xấp bài, "Hiếm thấy Hoắc tam gia chịu thả thứ nước, tôi lên tinh thần, hôm nay có thù báo thù, có oán báo oán."

Lệ Trạch Giai nhìn đến trên mặt Hoắc Thiên Kinh một chút, cười cười, "Xem cái khuôn mặt này, tam gia của tôi đây là có tâm sự à. Sẽ không phải là nghĩ tới phụ nữ chứ?"

Hoắc Thiên Kinh liếc anh một chút, "Cậu nói thật nhiều."

"Nếu không như vậy, tôi đưa Tiểu Lộ Lộ cho cậu mượn dùng một lát." Lệ Trạch Giai vỗ vỗ eo bạn gái, ngả ngón giương giọng: "Đi đi đi, động viên cô đơn trái tim cô quanh lạnh lẽo của tam gia chúng ta cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thế giới của bọn họ, một trời một vực

Người phụ nữ đứng dậy, Hoắc Thiên Kinh lạnh lạnh liếc nhìn cô ta một cái.

Ánh mắt kia, vẫn không có tâm trạng gì, u lạnh nhạt nhẽo, nhưng, một mực làm người phụ nữ lập tức liền cứng ở tại chỗ, động cũng không dám động.

Quá khiếp người.

Như quân vương cổ đại, khiến người ta không dám có chút làm càn.

Lệ Trạch Giai "ách" một tiếng, kéo người phụ nữ trở về, "Tam gia, liên điệu bộ này của ngài, người phụ nữ nào đến đều bị ngài dọa chạy."

Hoắc Thiên Kinh nhớ tới tình cảnh gặp mặt vật nhỏ kia ở trong biệt thự hai ngày trước. Cô là xác xác thực thực sợ mình.

Không khỏi đối với lời này của Lệ Trạch Giai có chút hứng thú, hỏi: "Cái tư thế gì?"

"Tư thế Diêm La Vương đó." Lệ Trạch Giai kéo người phụ nữ vào trong lòng ngực, nghiêm túc cẩn thận dạy cho người nào đó, "Loại sinh vật mang tên phụ nữ này, là không được dọa cho sợ hãi nhất. Chỉ có thể dịu dàng. Lại như tôi vậy, dịu dàng yêu thương, dịu dàng hôn môi..."

Anh không chỉ động miệng, còn phóng đăng tay chân. Người phụ nữ giả bộ then thùng giãy dụa, nhưng là trong lòng bất mãn ngoài mặt vẫn tỏ ra vui vẻ.

Bên trong một nam một nữ ái ân quần quýt lấy nhau.

Kết quả...

Vào thời khắc này, cửa phòng, bị người từ ngoài đẩy ra.

Thăng tấp ánh vào trong mắt Đồng Tích chính là như vậy một bức tranh ân ái đến gần như âm mỹ kia.

Hình ảnh như vậy, ở trước hôm nay, thực sự là chưa từng nhìn thấy. Một số hình ảnh trong phim 19 cộng, cô không phải chưa từng xem, nhưng, ở trước mặt cô trình diễn chân thật như vậy tuyệt đối là một chuyện khác.

Lúng túng.

Cực kỳ lúng túng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ "Oanh ——" một cái liền đỏ, đỏ đến mức có thể chảy ra máu.

Thật lâu, cô cứng đờ ở chỗ kia, có chút ngáy người.

Bên trong, sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đã cực kỳ khó coi.

Tầm mắt mọi người, đều một cách tự nhiên rơi vào cửa.

Không biết là ai huyết sáo một tiếng kinh diễm.

Lục Vân Thâm cười, mở miệng trước: "Em gái nhỏ thanh thuần như thế từ đâu đến vậy?"

Tổng Ti Trạch ở dưới bàn đạp Lệ Trạch Giai một cái, "Cô ấy bị cậu dọa cho phát sợ kìa."

đầu óc Đồng Tích mơ hồ, cuối cùng cũng coi như là tỉnh táo lại. Cô từ xa liếc nhìn Hoắc Thiên Kinh thân là trưởng bối, không nói gì, hô hấp bình thường xoay người rời đi.

Loại hình ảnh này, để văn bối nhìn thấy, thực sự là lúng túng.

Nhìn tám lưng kia, Hoắc Thiên Kinh cau mày đầy mặt chực trong tay một cái, không nhúc nhích. Liền mặt lạnh lùng ngồi ở đó, chờ đợi.

Bầu không khí trong gian phòng lập tức lạnh không ít, ba người kia liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ ngửi ra mùi vị khác thường.

Ai cũng không lên tiếng, chỉ là âm thầm phỏng đoán em gái nhỏ học sinh này đến cùng là ai, có thể vừa xuất hiện liền vững vàng bất bi lay tâm trạng của Hoắc tam gia. Ngạc nhiên! Ngạc nhiên đến mức bất ngờ!

Trong phòng, không biết vắng lặng mấy phút, ai cũng chưa từng mở miệng đánh vỡ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Có chuyện gì thì đi vào nói

"Chú ba."

Mãi đến khi...

Một giọng nói, lại xuất hiện ở cửa gian phòng.

Đồng Tích lại đi trở về.

Nhìn đáng dấp, tâm lý đã được bình ổn phần nào, sắc mặt yên ổn không ít.

"Chú ba?"

Ba người kia nhú mày, đối với tên gọi này, khá là kinh ngạc.

Trên mặt Hoắc Thiên Kinh không biến hóa nhiều.

Chỉ trước tiên một lần nữa nhận lấy bài, hứng thú khá cao tiếp tục đánh bài. Làm như bầu không khí cứng đờ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Anh cũng không thèm nhìn tới cô gái ở cửa một chút, thân nhiên nói: "Có chuyện gì thì đi vào nói."

Đồng Tích không nói lời nào, đứng ở cửa.

Bỏ qua một bên vừa cái hình ảnh đậm mị kia không nói, bên trong nồng nặc mùi thuốc lá, cô thật không thích.

Thấy cô không nhúc nhích, Hoắc Thiên Kinh liếc mắt qua, "Không nói? Không nói liền về sớm nghỉ ngơi đi."

Anh vẫn là giọng điệu trưởng bối đối với văn bối, cao cao tại thượng.

Không lại nhìn cô, trầm giọng dặn dò người phục vụ, "Cài cửa lại, bên ngoài làm âm ỉ."

Đồng Tích quyết định chủ ý đêm nay muốn cùng anh thảo luận chuyện nguyện vọng, bây giờ chỉ là tới cửa một cái, làm sao có thể để anh thật sự cho mình ở ngoài cửa?

Nghĩ như vậy, cất bước, đi vào. Thuận lợi đóng cửa lại.

Mặt mày Hoắc Thiên Kinh buông lỏng hơn.

Lục Vân Thâm nhìn bài trước mặt, cười, "Ván này tam gia đánh bài thật đẹp đẽ. Chiêu "Lạt mềm buộc chặt" này dùng trong chơi bài thật thành thạo nha."

Hoắc Thiên Kinh tất nhiên là biết lời này của anh có ý gì, không đi tiếp, ánh mắt thăm thẳm chuyển hướng Lệ Trạch Giai, "Tất thuốc đi."

Lệ Trạch Giai liền không phải người có thể nhịn được nghiện thuốc lá, "Đánh một buổi tối cậu cũng không lên tiếng, lúc này bảo tôi tất thuốc, sẽ chết người."

Hoắc Thiên Kinh không phí lời với anh, thẳng thắn bấm tàn thuốc của anh, nhấn vào cái gạt tàn thuốc thủy tinh.

Lệ Trạch Giai nhỏ nước bọt, "Người lập dị, bình thường cũng không thấy cậu thiếu đánh."

Tổng Ti Trạch và Lục Vân Tâm nhìn nhau một cái.

Tam gia này hẳn là làm công hiến vì cơ thể khỏe mạnh của một vị thanh thiếu niên?

Quái!

Cực kỳ quái.

Hoắc tam gia lúc nào đối với ai có tâm tư này?

Ánh mắt của hai người, chứa tìm tòi nghiên cứu, không hẹn mà cùng tìm đến phía Đồng Tích.

Đồng Tích căn bản không có nghe những đối thoại kia của Hoắc Thiên Kinh và Lệ Trạch Giai, đi thẳng tới bên cạnh Hoắc Thiên Kinh, đứng lại.

"Chú ba, con muốn nói chuyện với chú." Cường chế đề xuống sợ hãi ngày xưa lúc đối mặt anh, cô lúc này, cố gắng ra vẻ mặc kệ.

"Ừm." Hoắc Thiên Kinh chỉ từ trong lỗ mũi "Ừm" ra một tiếng, không mặn không nhạt.

Cô hít sâu một cái, cup mắt nhìn anh.

Người đàn ông này, dù cho là ngồi, cô đứng, cái phần khí phách kia cũng đủ khiếp người.

Cô làm Kiến Thiết tâm lý đầy đủ, mở miệng, "Con muốn một lần nữa đền nguyên vọng. Xin nhờ ngài nói với phòng giáo dục một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ăn nhờ ở đậu

Hoắc Thiên Kinh thiếu kiên nhẫn cảm một tấm 70 ngàn ném đi, ánh mắt không dời không đổi, "Không phải đại học B thì không được?"

"Không phải đại học B thì không được." ánh mắt cô kiên định.

"Nếu như, tôi nói, không phải đại học A không được thì sao?"

Hoắc Thiên Kinh là người cực kỳ khó phỏng đoán tâm tư, vì vậy Đồng Tích căn bản không phí sức lực đi suy đoán đáy lòng anh đến cùng là nghĩ gì. Chỉ kiên trì ý nghĩ của mình, "Chú ba, ngài là trưởng bối, đối với con vẫn có công ơn nuôi dưỡng. Nếu là bình thường, ngài đối với con có yêu cầu gì, con nhất định đáp ứng một tiếng. Nhưng..."

đường nét cương nghị của Hoắc Thiên Kinh căng thẳng.

Chỉ nghe được thiếu nữ sau đó ngay lập tức nói: "Lần này, không thể!"

"Là vì Đình Xuyên?"

Mỗi một chữ, đều lạnh lẽo cứng rắn, giống như đá vậy.

Đồng Tích gạt đầu, "đại học B còn là giấc mộng của con."

Dừng lại, cô bồi thêm một câu: "Đình Xuyên cũng vậy."

Bốn chữ cuối cùng, trong nháy mắt làm nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ xuống điểm đóng băng. Giữa hai lòng mày Hoắc Thiên Kinh đều là ý lạnh làm

người ta sợ hãi, "Bắt đầu từ bây giờ, thu lại giấc mộng của em đi. đại học A, em muốn đi cũng phải đi, không muốn đi nhắm mắt cũng phải đi!"

Giọng điệu cứng rắn, ngay cả một tia cứu vãn cũng không có.

Không hiểu ra sao, giấc mơ liền bị đập đến nát tan, Đồng Tích không cam tâm, "Chú ba, ngài không thể ngang ngược không biết lý lẽ như vậy."

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đã càng ngày càng khó coi.

Rất tốt!

Con bé này trước đây ở trước mặt anh như con thỏ nhỏ nhất gan, không dám thờ ơ. Bây giờ, vì muốn học cùng một trường với Đinh Xuyên, càng dám to gan dạy dỗ anh luôn rồi!

"Giấc mơ là của con, cuộc sống cũng là của con. Con biết ngài có năng lực che trời, cũng biết ăn nhờ ở đậu, con vốn không nên có câu oán hận nào, nhưng, con hi vọng ngài có thể không cản trở cuộc đời của con."

Thật một câu "Ăn nhờ ở đậu"! Dường như so với Lâm Đại Ngọc còn oan ức hơn. Nhưng anh lại để cho cô chịu oan ức lúc nào?

"Tôi dùng tiền là cho em đi học, hay là cho em đến trường hẹn hò?" Hoắc Thiên Kinh lần đầu tiên nhìn thẳng cô, ánh mắt u lạnh khiến người đến mức khiến người ta toàn thân phát lạnh, "Trước khi tôi tức giận, em tốt nhất thu hồi sự không biết điều của em!"

Ba chữ "Không biết điều", đâm tới trái tim nấn cảm của Đồng Tích.

Cô cắn môi.

"Thi đại học xong, con sẽ lập tức đi ra ngoài làm công kiếm tiền. Sau này đi học, con đều tự mình lo cho tự mình, sẽ không để cho chú ba lại bận tâm. Con cũng định dời ra ngoài ở, chờ tương lai kiếm đủ tiền, ân tình mấy năm qua chú nuôi con, con nhất định trả đủ."

Mặt mày Hoắc Thiên Kinh giật một cái.

Bài trong tay bị ném lên bàn, phát ra một tiếng "Ầm——" vang thật lớn, làm sáu người kia cả kinh sắc mặt đều biến đổi.

Chờ Đồng Tích hồi hồn, đáy mắt đã bị thân ảnh cao lớn của Hoắc Thiên Kinh bao phủ.

Thân thể cao lớn của anh đứng ở đó, hai mắt lạnh nhìn xem cô, "Lời vừa rồi, em lặp lại lần nữa thử xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Anh nuôi sủng vật

Toàn thân, đều là áp suất thấp lạnh lùng nghiêm nghị.

Tâm trạng Đồng Tích run rẩy, nhìn anh, đáy lòng sinh ra mấy phần khiếp sợ.

Nếu là thường ngày, có thể lúc này cô cũng đã lùi bước. Ở trước mặt Hoắc Thiên Kinh to nhỏ một tiếng, là đã huy động tất cả dũng cảm.

Nhưng, bây giờ...

Cô liếm liếm môi, "Chú ba, con đã đủ 18 tuổi rồi. Sau này, con đều muốn sinh hoạt..."

Nói còn chưa nói hết. Cầm dưới, bỗng dưng bị một đôi ngón tay dài nắm chặt.

Sức lực anh rất lớn, giống như là muốn bóp nát cả người cô vậy. Đau đến lông mày cô đều nhíu thành một đoàn. Sinh hoạt? Vào năm mới vừa nhận cô trở về ấy, anh là muốn thuận ý cô, bỏ mặc cô sinh hoạt, nhưng kết quả thì sao?

Kết quả nhân lúc anh không ở đây, cô lại tự ý dính hôn ước với Hoắc gia! Quả thực, không thể tha thứ!

"Mới được một năm, cánh liền cứng rồi, không thể chờ đợi được nữa muốn rũ sạch quan hệ với tôi sao?"

Tiếng nói Hoắc Thiên Kinh trầm thấp, không giận mà uy. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gần anh như thế, Đồng Tích thậm chí có thể nghe thấy được

trên người anh có một luồng mùi thuốc lá nhàn nhạt, pha tạp vào mùi của nước hoa.

Người đàn ông này, đặc biệt nguy hiểm.

Đồng Tích căng thẳng nghẹn ngẹn nước miếng, chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của người đàn ông, thật vất vả ổn định hô hấp, mới mở miệng: "Con chỉ là nữ cô nhi không nhà để về, một ngày nào đó muốn rời khỏi Hoắc gia. Chú ba... Lời vừa rồi của con cũng là không biết điều sao? Nếu như con lại mặt dày ở lại, vậy mới thực sự là không biết điều."

Người phụ nữ này, liệu không thể chờ đợi được nữa muốn rời khỏi mình như vậy? Thật thích Đinh Xuyên như vậy?

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh tối sầm lại, sức mạnh trên tay, không khỏi tăng thêm mấy phần.

Trong lúc nhất thời, cô đau đến mặt đều phát trắng, hô hấp tăng thêm.

"Lúc nào quyền chủ động ở trên tay em?" ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lạnh lẽo đến như một cái mũi tên lạnh lẽo, giờ cầm dưới của cô lên, làm cho cô nhìn thẳng mình, "Đồng Tích, ngày nào đó tôi căm ghét em, em lập tức thu dọn đồ đạc rút cho tôi! Thế nhưng, trước tôi chưa đuổi em, em tốt nhất ngoan ngoãn ở Hoắc gia cho tôi! Chớ chọc tôi buồn bực!"

"Chú ba, chú quá không nói lý!" Đồng Tích buồn bực, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh càng lạnh hơn, "Với sủng vật thì nói lý cái gì? Đồng Tích, em có tư cách sao?"

Hai chữ "Sủng vật", đâm vào kiêu ngạo của Đồng Tích.

Hoắc Thiên Kinh anh mãi mãi cao cao tại thượng như vậy. Là trời, là vương, là chúa tể. Mà Đồng Tích cô chính là nô bộc thấp kém nằm rạp ở dưới chân anh.

"Thì ra chú ba vẫn luôn coi con là sủng vật." Cô cười nhạo.

Hoắc Thiên Kinh mặt lạnh nhìn xem cô, cũng không tiếp lời.

"Ồ trong mắt chú, con kỳ thực chỉ là một con chó mà chú nuôi, vì vậy, chú có thể không tôn trọng giấc mộng của con chút nào, tự ý thay đổi nguyện vọng của con! Vì vậy, chú cảm thấy cob liền nên như con chó, mặc chú kêu thì đến, đuổi thì đi!" Bởi vì quá tức giận, giọng cô càng dương càng cao.

Mi tâm Hoắc Thiên Kinh, đập thành thịch.

Ở trong mắt anh, anh cảm thấy cô càng như một con mèo nhỏ mà anh nuôi. Bề ngoài xem ra dịu ngoan vô hại, dưới móng vuốt ra lại là rất sắc bén! Nhiều năm như vậy, có ai dám ở trước mặt anh lớn giọng như vậy đâu!

Đồng Tích cô là người đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hậu quả khiêu chiến anh

"Chú ba, không, là Hoắc tiên sinh!"

Đồng Tích đổi giọng. Sóng lưng thẳng tắp, trên mặt là bướng bỉnh không thể xâm phạm, cô cắn răng: "Từ giờ trở đi, con sẽ không làm sủng vật cho chú nữa! đêm nay con liền đi!"

Dứt lời, cô buồn bực quay anh một cái, xoay người rời đi.

Một bên sáu người, đều nhìn tới mức há hốc mồm.

Chuyện này...

Nơi nào chui ra một cô bé không sợ chết, lại trước mặt mọi người khiêu chiến quyền uy của Hoắc tam gia? Nếu không phải là sắc mặt Hoắc tam gia lúc này thực sự quá khó coi, thật muốn vỗ tay cho sự can đảm của con bé này.

Nhưng...

Đồng Tích mới bước ra một bước, một cái chớp mắt tiếp theo...

Cánh tay bị một bàn tay lớn nóng như bàn ủi bỗng dưng nắm chặt.

Cô cảnh giác quay lại, một cái chớp mắt tiếp theo, còn chưa hoàn hồn, cả người đã bị thô bạo quăng đến trên giường lớn trong phòng.

Giường, cực kỳ mềm mại. Cô cơ thể lún xuống mấy phần.

Chờ hoàn hồn, hầu như là lập tức bò lên. Nhưng, một vệt bóng đen sâu nặng bao phủ xuống.

Hoắc Thiên Kinh từ trên xuống dưới cúi người, một tay chống đỡ ở bên cạnh cô, bức bách cô.

Khí chất quá mạnh mẽ. Chỉ một cái ánh mắt, giá trị sát thương liền 100%!

Hơn nữa, bây giờ, cô vậy mà ở trên giường với chú ba... Thậm chí, là tư thế ám muội như vậy...

Mặt lẩn nhau, cách đến thật gần thật gần. Gần đến mức hô hấp của anh, toàn bộ rải rác ở trên mặt cô.

Lông mi Đồng Tích run dử dỗi hơn, hô hấp đều kéo căng.

Đối với tới gần như vậy, tim cô đập hoàn toàn rối loạn, hoảng sợ bất an.

Phải biết, cô và Hoắc Đình Xuyên tuy rằng đính hôn nhiều năm như vậy, thế nhưng, hai người đều không có nằm ở trên giường, cách đến như thế gần như vậy...

"Chú tránh ra." Đồng Tích hoàn hồn, nắm chặt nắm tay đẩy anh.

Ánh mắt lấp lánh, không dám đối diện ánh mắt của anh. Tình huống này... Quá quý dị...

Nhưng, sức mạnh của cô, nào có thể chi phối được người đàn ông này?

Anh không chỉ không lui lại, ngược lại là cúi người, càng đến gần hơn. Cô thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim người đàn ông như nổi trống, còn có...

Dưới nắm đấm là cơ ngực mạnh mẽ của anh...

Cơ thể Đồng Tích cứng ngắc, ngón tay căng thẳng bám vào trong thịt.

Chỉ nghe được giọng anh trầm thấp, vang lên ở bên tai: "Đồng Tích, đừng tiếp tục không biết trời cao đất rộng khiêu chiến tôi. Bằng không... Tôi sợ, kết quả em sẽ không chịu đựng nổi."

Tiếng nói của anh rất nhẹ.

Thậm chí, là nhu hòa. Người ngoài xem ra, không gặp một tia tức giận.

Nhưng, lúc này Đồng Tích nghe vào trong tai, lại chỉ cảm thấy sóng lưng lạnh cả lẽo, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Nếu như, mình chọc giận anh, vậy sẽ là hậu quả gì?

Đối đầu đôi mắt tà tử của anh, cô hô hấp nặng nề, sợ hãi nhắm mắt lại, đột nhiên không dám tưởng tượng.

Môi giật giật, muốn lớn tiếng phản bác anh, đối nghịch với anh. Nhưng, bị kinh sợ, yết hầu càng là khô khốc, một chữ đều không nói ra được.

Hoắc Thiên Kinh lạnh nhìn chăm chú hai mắt của cô, cuối cùng, ngồi dậy.

Cơ thể cao to đứng thẳng, ung dung không vội sửa lại áo somi có hơi ngắn ngang một chút, thăm thẳm nói, "Nếu như hiếu kỳ, em có thể thử một chút xem xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chú ba của cậu rốt cuộc là ai?

Hoắc Thiên Kinh bỏ lại Đồng Tích, trước tiên rời đi.

Bên trong gian phòng, bầu không khí lập tức khôi phục bình thường. Còn lại những người khác, hết thảy không hện mà cùng thở một hơi.

Đồng Tích một hồi lâu mới từ trong chấn kinh hồi thần. Bò lên, hốt hoảng sửa lại tóc một chút, còn vẫn cứ không dám nghĩ tới câu nói kia của Hoắc Thiên Kinh rốt cuộc là ý gì.

Hậu quả? Anh có thể làm gì mình? Là lược rồi ăn, hay là cắt rồi rán?

"Không tệ lắm, không nghĩ tới cô còn nhỏ tuổi, lá gan cũng không nhỏ!" Tổng Ti Trạch trước khi đi, vỗ vai cô, trong giọng nói tràn đầy khen ngợi.

Đồng Tích không rõ vì sao.

Lục Vân Thâm trước khi đi ra cũng cho cô một cái dấu tay tán thành.

Lệ Trạch Giai nghe rằng: "Người dám lớn tiếng với tam gia cuối cùng cũng coi như xuất hiện, sau này, không ngừng cố gắng nha! Xem ra quả thực quá thoải mái!"

"..." Đồng Tích không nói gì.

Không ngừng cố gắng cái đầu anh!

Anh ngược lại thoải mái, cô lại không biết sẽ bị Hoắc Thiên Kinh đối phó thế nào!

Cuối cùng, Đồng Tích rũ đầu xuống, ngượng ngùng ra khỏi câu lạc bộ "Vân Đoan". Vừa nghĩ tới mình là đến thảo luận thay đổi chuyện nguyện vọng với anh, đến cuối cùng vậy mà diễn biến thành âm ỉ lớn, liền cảm thấy phiền muộn.

Thư Nhiễm gọi điện thoại lại đây hỏi tình hình.

Cô rũ đầu xuống, "Không đổi được."

"Không thể nào, chú ba cậu khó nói chuyện như thế sao?"

"... Ừm." Đồng Tích rầu rĩ gật đầu.

Thư Nhiễm nói: "Cậu cũng đừng nhụt chí. Dù sao cách trúng tuyển còn có thời gian dài như vậy, mấy ngày này cậu vẫn quán quít lấy chú ba cậu, lấy lòng làm anh ấy vui lòng, nói không chừng anh ấy còn có thể hồi tâm chuyển ý."

Lấy lòng Hoắc Thiên Kinh?

Đồng Tích có chút đau đầu.

"Cậu không biết chú ba mình là người thế nào, muốn lấy lòng cũng là cần dùng cảm."

"ách, kinh khủng như cậu nói vậy sao? Dù như thế nào, cũng là người bình thường đi."

Đồng Tích nhớ tới hình ảnh anh vừa đe dọa mình, hừ lạnh, "Bình thường cái gì chứ, quả thực chính là Diêm La Vương."

"Nếu như là Diêm La Vương, vậy chuyện cậu nói sau khi tốt nghiệp trung học dọn ra thuê phòng với mình này, còn đáng tin sao?"

Đồng Tích đá cục đá trên đường, nói ra tức giận, "Không biết."

Nếu như dời ra ngoài, có thể sẽ chọc tới chú ba. Nhưng, nếu như không dời ra ngoài, vẫn ở dưới cùng một mái hiên với anh, cũng cực kỳ đau khổ. Quả thực sống một ngày bằng một năm.

Lại nói, bây giờ, liền đánh nát tan giấc mộng của cô, sau này, còn không biết muốn quán thúc cô thế nào.

"Không tiền đồ, cái gì cũng phải nghe chú ba cậu. Anh ta lại không phải ba cậu. Lại nói, cha đẻ của mình đều cổ vũ mình đi ra ngoài đây!"

Đồng Tích than thở.

Ngửa đầu, nhìn bầu trời đêm không bờ bến, nghĩ đến nguyện vọng của mình, trong lòng càng lúc khó chịu. Nếu như ba mẹ vẫn còn, nhất định sẽ vô điều kiện ủng hộ giấc mộng của cô...

Mà không phải giống như bây giờ, kết quả cô nỗ lực ba năm, bị người không chút tôn trọng đạp lên...

Nghĩ tới những thứ này, mắt, hơi cay cay. Cúp điện thoại, cô phìền muộn mắng: "Hoắc Thiên Kinh, anh là đồ cuồng tự đại! Quý đáng ghét! Trước đây vì sao liền không phát hiện anh đáng ghét như vậy, bá đạo như vậy, ngang ngược không biết lý lẽ như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đã thông báo người giám hộ

Một bên khác.

Trong xe Bentley.

Hoắc Thiên Kinh ngồi ở hàng sau, hắt hơi một cái.

Ghế trước, lái xe chính là Ngô Dư Sâm.

"Hoắc tổng, phía trước là Đồng tiểu thư, muốn tiễn cô ấy một đoạn đường không?"

ánh mắt Hoắc Thiên Kinh sâu nặng, lướt qua cửa sổ thủy tinh, liếc mắt liền thấy cô.

đèn đường ban đêm chiếu bóng dáng bé nhỏ của cô. Có lẽ là đêm đã khuya, bóng người cô kéo dài càng có vẻ nhỏ gầy ảm đạm.

Khuôn mặt hạ thấp xuống, tràn đầy khổ não.

Cô còn đang vì không thể học đại học B, không thể ở cùng Đình Xuyên mà canh cánh trong lòng?

ánh mắt Hoắc Thiên Kinh, trong lúc nhất thời trở nên càng nặng.

"Không cần."

Giọng điệu u lạnh.

Dời tầm mắt, không nhìn nữa.

Buổi tối, mười giờ.

Bên trong biệt thự.

Hoắc Thiên Kinh lần thứ hai xem thời gian, con bé kia vậy mà vẫn chưa về. Lúc vừa ở trên đường gặp phải cô, mới hơn 8 giờ một chút, mặc kệ là dùng phương thức gì trở về, dù cho là đi bộ, bây giờ cô cũng đã nên về đến nhà rồi!

"Tiên sinh, Đồng tiểu thư vẫn là không nghe điện thoại." Sắc mặt mẹ Liễu lo lắng nói.

Hoắc Thiên Kinh ngồi trên ghế salông, bất động, chỉ u lạnh phun ra hai chữ, "Lại gọi!"

"Vâng."

Mẹ Liễu chỉ đành tiếp tục gọi cho Đồng Tích. Nhưng bên kia, trước sau cũng không có người tiếp nghe.

Hơn 0 giờ.

Hoắc Thiên Kinh đã mất hết kiên trì, mặt tối sầm lại ngồi ở trong phòng, bảo Ngô Vũ Sâm đi ra ngoài tìm.

Rất tốt!

Con bé kia, lại dám xem lời anh nói là gió thoảng bên tai! Xem ra, trước đây anh là thật sự từng bỏ mặc cô!

"Tiên sinh! Tiên sinh! Điện thoại!"

Mẹ Liễu đột nhiên giương giọng.

Hoắc Thiên Kinh biến sắc mặt, đứng dậy, "Đồng Tích?"

"Phải... Là cục cảnh sát gọi điện thoại. Nói là có liên quan tới Đồng tiểu thư."

Cục cảnh sát?

Đồng Tích bây giờ ở đâu?

Cục cảnh sát.

Cùng nơi với bạn bè Thư Nhiễm.

Lúc trước, sau khi cúp điện thoại Thư Nhiễm, lại cảm thấy liên như vậy trở về đều là không cam tâm. Đơn giản gọi Thư Nhiễm tới, muốn thừa dịp hai ngày cuối tuần, hai người đánh lừa xe lên phía bắc đến đại học B tìm Hoắc Đình Xuyên.

Thứ nhất, làm Hoắc Thiên Kinh cuồng tự đại không tìm được cô; thứ hai, cũng là hi vọng Hoắc Đình Xuyên có thể giúp mình khuyên nhủ Hoắc Thiên Kinh, giúp cô thay đổi nguyện vọng.

Nhưng không nghĩ tới, còn chưa lên xe lửa, hai người liền xảy ra vấn đề rồi.

"Hai cô bé tuổi còn trẻ, cái tốt không học, học người đánh nhau. Còn là học sinh, quả thực làm mất đi hai chữ 'Học sinh'!" Hai người rũ đầu xuống ngồi ở trong góc, cảnh sát đang nghiêm túc giáo dục.

"Chú cảnh sát, con đều nói rồi đó chỉ là chuyện hiểu lầm." Thư Nhiễm thiếu kiên nhẫn giải thích.

Người, là cô ra tay đánh, bởi vì bóp tiền bị trộm, vậy mà kết quả tìm lộn người. Cô là Taekwondo đai đen, vì vậy ra tay mạnh mẽ, vừa ra tay, trực tiếp làm cho người ta hôn mê bất tỉnh. Ngay cả Đồng Tích còn bị ngộ thương tay, nhưng vẫn còn may không phải là bị thương nặng.

"Hiểu lầm to lớn hơn nữa, các người ra tay cũng không nên tàn nhẫn như vậy. Bây giờ người ta ồn ào muốn kiện các người! Xem các người đều vẫn là học sinh, vì vậy đã thông báo người giám hộ của các người!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Anh đến rồi

Đồng Tích vẫn không lên tiếng, nghe nói như thế, sắc mặt khó coi cau mày, "Chú thông báo người giám hộ của con? Người giám hộ nào?"

"Đương nhiên là người giám hộ ghi trong tài liệu của cô."

"Hoắc Thiên Kinh?" Giọng Đồng Tích không khỏi dương cao hơn.

"Là ai tôi liền không rõ ràng, viên cảnh sát khác phụ trách thông báo. Nói chung, lát nữa đến rồi cô tự nhiên biết."

Đồng Tích thất sắc. Khởi đầu còn bình tĩnh, nhưng bây giờ vừa nghĩ tới bọn họ thông báo có thể là Hoắc Thiên Kinh, cả người liền đứng ngồi không yên.

Thình thoảng nhìn cửa một chút, lo lắng sợ hãi.

Thư Nhiễm động viên vỗ vỗ cô, "Được rồi, cậu đừng như vậy lo lắng. Nói đến chúng ta chỉ là tự vệ, người trong nhà chắc chắn sẽ không trách chúng ta."

"Ba mẹ cậu chắc chắn sẽ không, thế nhưng chú ba của mình lại là không nhất định. Hơn nữa..." Đồng Tích nhớ tới mấy tiếng trước cô và Hoắc Thiên Kinh quật cường đối lập như vậy, liền càng ngày càng phiền muộn, "Mình mới nói không gây cho anh ấy phiền phức, bây giờ lại để cho anh đến giúp cô giải quyết việc này, anh khẳng định càng tức giận. Hơn nữa, nếu như biết mình lén lút chạy đi ngồi xe lửa, nói không chừng trực tiếp xé xác mình."

Thư Nhiễm thấy đáng vẻ cô, không giống đùa giỡn.

Mất có đồng tình, "Chú ba của cậu thật sự khủng bố như vậy sao?"

"Một hồi cậu thấy liền hiểu được." Đồng Tích chán nản gác xuống bàn, cảm giác tâm trạng trầm trọng đến giống như từ từ lên đoạn đầu đài.

.....

Sau 20 phút.

Lúc Đồng Tích hầu như muốn ngủ, trong đồn công an một trận náo nhiệt.

"Hoắc tiên sinh, muộn như vậy vì sao ngài đến đây? Xin mời vào! Xin mời vào!"

Nói chuyện chính là sở trưởng, giọng điệu cực kỳ tha thiết.

Đồng Tích vừa nghe đến ba chữ "Hoắc tiên sinh", lập tức liền tỉnh táo. Cả người ngồi thẳng, hai tay căng thẳng đặt trên đầu gối.

Thư Nhiễm cũng mơ mơ màng màng, vuốt mắt, "Chú ba của cậu đến rồi? Lát nữa bảo anh ấy cũng bảo lãnh cho mình đi ra ngoài đi, người nhà mình vào lúc này đều không ở trong nước, khẳng định không liên lạc được. Ô, mình cũng không muốn bị giam hai ngày."

Đồng Tích còn không theo tiếng, nhân viên cảnh sát đã đến rồi, thay đổi giọng điệu lạnh lùng lúc trước kia, rất khách sáo, "Đồng tiểu thư, Thư tiểu thư, xin mời hai vị theo tôi đi ra. Hoắc tiên sinh đang chờ các người."

Đồng Tích không nói lời nào, đứng dậy, nhắm mắt đi ra ngoài.

Thư Nhiễm "ách" một tiếng, "Thái độ này quả thực thay đổi 180° nha, chú ba của cậu là người nào vậy?"

Hai người cùng đi ra ngoài.

Trong đầu Thư Nhiễm còn đang cố gắng phác họa dáng dấp chú ba của Đồng Tích.

Lấy Đồng Tích miêu tả mà nói, cái kia phải là một người đàn ông trung niên bụng phệ, già cả lại dữ dằn.

...

Một đường, trong lòng Đồng Tích đều loạn tung từng phèo.

Rất xa, liền nhìn thấy Hoắc Thiên Kinh đang đứng chấp tay ở bên cửa sổ. Anh không có xoay người lại, ánh đèn vàng của đồn công an bao phủ xuống, cho dù là một bóng lưng, cũng làm cho hô hấp Đồng Tích căng thẳng.

Hít sâu một cái, lấy dũng khí đi lên trước, "Chú ba."

Thư Nhiễm nghĩ, chú ba của cô ấy xem ra cũng không phải người đàn ông già, sau này cũng kêu theo một tiếng "Chú ba".

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi xoay người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cô là bảo bối trong lòng bàn tay anh

Hoắc Thiên Kinh chậm rãi xoay người.

Tầm mắt, dừng ở trên mặt cô gái, một lát, môi mỏng khiêu gợi nhếch lên, im lặng.

Ánh mắt đen trầm đến làm trong lòng Đồng Tích chột dạ. Mặc kệ lý do gì, học sinh cấp ba vào đồn công an tuyệt đối không phải một chuyện hào quang gì.

Một bên, Thư Nhiễm ngira đầu nhìn thấy khuôn mặt này của Hoắc Thiên Kinh, một đôi mắt đều suýt chút nữa trừng rớt ra ngoài.

Hai tay liều mạng kéo góc áo Đồng Tích, "Đồng Tích, đây thực sự là chú ba của cậu?"

"..." Đồng Tích bất đắc dĩ. Còn kích động như thế sao?

"Không phải cậu nói anh ấy luôn cậy già lên mặt, nhưng anh ấy già chỗ nào? Còn trẻ như vậy, vẫn như thế..." chữ "Soái" còn chưa nói ra, bị Đồng Tích nhẹ buồn bực cắt ngang: "Cậu mau ngậm miệng đi!"

"Anh ấy xem ra cũng không giống loại dữ dằn ác ma mà cậu nói kia nha!"

Thư Nhiễm đã tận lực nhỏ giọng. Nhưng lấy cô kích động, những chữ này ít nhiều gì vẫn là tiến vào trong tai Hoắc Thiên Kinh.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh càng ngày càng đen trầm làm Đồng Tích không dám nhìn thẳng.

Muốn chết!

Trong lòng cô ai oán, quả thực hận không thể ngay lập tức liền che lại cái miệng không ngừng nghi nhai của Thư Nhiễm.

"Mang Thư tiểu thư đi ký tên, bảo đảm Thư tiểu thư rời khỏi." Không có lập tức làm khó dễ. Hoắc Thiên Kinh rốt cục mở miệng, nói với Ngô Dư Sâm ở một bên, giọng điệu u lạnh.

Ngô Dư Sâm trả lời một câu, đưa đầu tay với Thư Nhiễm. Thư Nhiễm cho Đồng Tích một cái ánh mắt, liền theo Ngô trợ lý rời đi.

Lần này.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại hai người Hoắc Thiên Kinh và Đồng Tích. Đồng Tích càng ngày càng căng thẳng.

"Thì ra, ở trong mắt em, tôi là ác ma." Hai tay anh để ở sau lưng, mở miệng. Trong lời kia nghe không ra nửa điểm vui giận.

Càng như vậy, càng làm Đồng Tích sợ hãi trong lòng.

"Không phải, chú ba. Chú... Kỳ thực là, cô ấy hiểu lầm ý của con." Đồng Tích giải thích, nhưng nói năng lộn xộn quả thực không có bất kỳ sức thuyết phục.

Hoắc Thiên Kinh cũng không biết là tin hay là không tin, ánh mắt tăng thêm, chân dài mang tính xâm lược bước ra một bước, áp sát cô, "Đồng Tích, có phải là tôi thật sự không thể giải thích em? Trước đây cũng không biết em còn biết đánh nhau."

Đồng Tích là đuối lý, cúi đầu, "Trước đây con không như vậy, ngày hôm nay... Là cái bất ngờ."

Bất ngờ?

Hoắc Thiên Kinh cau mày, tầm mắt dời xuống, lập tức liền nhìn thấy trên tay cô bị thương.

Bị thương không nhẹ.

Từ ngón trỏ tới mu bàn tay, kéo một vết thương, máu trên tay động lại. Nhưng trong ánh mắt của anh, vẫn là nhìn thấy mà giật mình.

Mi tâm, nâng lên rồi hạ xuống.

Nhớ tới lần trước cô bị thương là hơn một năm trước đây, ở nhà trượt chân, từ trên lầu té xuống.

Con dòng chính kém anh, đêm đó từ nơi khác bay trở về, giận tím mặt, đuổi hết phần lớn người hầu đi, chỉ còn lại người quanh năm ở Hoắc gia như mẹ Liễu.

Từ đó về sau, toàn bộ người hầu trong phòng đều biết, con bé này là bảo bối nâng ở trong tay Hoắc tiên sinh. Mỗi người đều cẩn thận, không dám lại làm cho cô bị một chút tổn thương.

Chỉ có cô thân là người trong cuộc, không hề hay biết.

Đường nét khuôn mặt Hoắc Thiên Kinh căng thẳng, "Tay, đưa đây!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đại bại hoại vô tình vô nghĩa

Đồng Tích sợ bị dạy bảo, lắc đầu, hời hợt, "Không nên nhìn. Không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ."

Hoắc Thiên Kinh không kiên trì phí lời nữa câu với cô. Trùng cô một chút, trực tiếp bắt lấy tay cô.

Sức lực không nhẹ, Đồng Tích đau đến cũng nhe răng, nhả lỏng mày, "Đau."

Hoắc Thiên Kinh dữ dằn quát lạnh, "Nếu là vết thương nhỏ, còn đau cái gì?"

Đồng Tích sợ đến rụt cái cổ lại, cắn môi, vẫn cứ ngay cả ngâm nga cũng không dám rên một tiếng. Cũng không biết Hoắc Thiên Kinh đang suy nghĩ gì, nhìn cái vết thương kia, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Làm sao vậy?" Giọng anh bình tĩnh hỏi.

"Không cần thận."

"Vì sao không cần thận?"

"... Chính là lúc đánh nhau, không cần thận."

"Tại sao đánh nhau?"

"Lúc con và Nhiễm Nhiễm lên xe lửa, bị người trộm bóp tiền, cho rằng người kia là tên trộm..."

"Lên xe lửa? Đi đâu?" Trong giọng nói của Hoắc Thiên Kinh đã chứa nguy hiểm.

Cô lại dám không nói tiếng nào đi ra ngoài, hơn nữa, còn là buổi tối như vậy! Cô là không biết bên ngoài người đời hiểm ác? Hay là căn bản không biết đứng mực?

Đồng Tích hơi choáng váng. Một cái chớp mắt tiếp theo, ý thức được mình đảo cái động cho mình, ảo não đến hận không thể tát mình hai cái.

Cắn môi, không nói lời nào.

Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh sâu lại, "Muốn tôi đi thăm dò khẩu cung?"

Đồng Tích biết nói sao đều tránh không khỏi, còn không bằng thẳng thắn khai thật, "Con là dự định thừa dịp cuối tuần đến thành phố B một chuyến..."

Mi tâm anh nhảy một cái, "Tìm Đinh Xuyên?"

"... Ừm" Cô chột dạ gật đầu.

Sức mạnh trên tay anh, không khỏi tăng thêm hơn.

Trên trán Đồng Tích đều đỏ mồ hôi lạnh, không thể nhịn được nữa kéo tay anh, "Chú ba, chú xoa bóp vết thương của con... Đau quá!"

"Hoắc tiên sinh, thủ tục của Thư tiểu thư đã làm tốt, bây giờ nên làm thủ tục cho Đồng tiểu thư." Ngô Dư Sâm vào thời khắc này đi vào.

"Không cần!" Hoắc Thiên Kinh vút tay Đồng Tích đi một cái, trùng cô một chút, nghiêm khắc lên tiếng, "Liên nhốt cô ấy tại đây!"

"Chuyện này..." Ngô Dư Sâm kinh ngạc. Ngay cả Thư tiểu thư đều bảo đảm, còn khó giữ được Đồng tiểu thư? Đây không khỏi cũng quá không còn gì để nói.

Đồng Tích sau khi kinh ngạc, nắm bắt tay đau đến không thể tả, đứng ở đó oan ức trừng anh.

"Trùng cái gì? Chẳng lẽ không liên quan tới em?" Hoắc Thiên Kinh trước sau thờ ơ không động lòng, đường nét khuôn mặt kéo căng, mở miệng mỗi một chữ đều thấm ý lạnh, "Không phải tuyên bố không ý lại tôi nữa. Tôi hôm nay mới vừa kiên quyết tức giận nói với tôi như vậy, bây giờ liền quên đi?"

Vô tình vô nghĩa! Vững tâm như thạch! Tuyệt thế đại bại hoại!

Đồng Tích buồn bực thầm mắng.

Vốn là tay bị thương làm cô khó chịu, bây giờ bị anh đâm một cái như vậy, trong lòng càng là vừa chua xót vừa tức. Cái gì cũng không kịp nhớ, mạnh miệng, nổi giận nói với anh một tiếng: "Chưa quên. Liên quan tới liên liên quan tới, con không dựa vào chú! Con vốn liền không muốn dựa vào chú, là bọn họ làm điều thừa muốn gọi điện thoại cho chú! Bị nhốt một ngày cũng được, nhốt mười ngày cũng được, con căn bản không để ý, cái kia đều không cần chú hổ trợ!"

Hoắc Thiên Kinh buông tay bên người xuống, căng thẳng. Con bé này, luôn có bản lĩnh làm anh tức giận càng thêm tức giận!

Chương 15: Kỳ phả nghịch tuổi 18

"Nếu xem thường tìm tôi, vậy thì ở nơi này tiếp đi!" Không có nửa phần nhẹ dạ, để lại cậu nói, anh xoay người rời đi.

Một bước, đều chưa từng dừng lại, càng chưa từng trở về.

Nhìn cái bóng lưng tuyệt tình kia, hết thấy buồn bực của Đồng Tích trong nháy mắt hóa thành oan ức. Cả ngày mọi chuyện không như ý, làm cho chớp mắt cô đau xót, nước mắt lập tức liền trượt ra viền mắt.

Sau đó, cô lại cắn môi, từng từng lau nước mắt.

Đồng Tích! Không cho phép thất vọng như thế! Chính là không dựa vào anh! Không dựa vào quý đáng ghét này!

Lúc Hoắc Thiên Kinh rời đi, Thư Nhiễm đã bị người đưa trở về.

Toàn bộ người bên trong đều điều động đến đưa tiễn.

Anh mang đi Thư Nhiễm không chút liên hệ với anh, nhưng lưu lại cháu gái của chính mình, làm cho mọi người ở đây đều cực kỳ đau đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trước khi đi, Hoắc Thiên Kinh nói với sở trưởng: "Tối nay sẽ có bác sĩ lại đây thay cô xử lý vết thương, còn hi vọng Vương Trường có thể dàn xếp.."

"Đó là tự nhiên. Chuyện của Hoắc tiên sinh chính là chuyện của tôi."

"Còn có..." Hoắc Thiên Kinh dừng lại, nhắc mắt, ánh mắt sâu xa liếc nhìn trong đồn công an. Khuôn mặt nhỏ quật cường, chọc giận anh kia giống như đang ở trước mắt, anh nói: "Liên nói bác sĩ là các người gọi tới."

"... được." Sở trưởng sau khi ngờ vực, cũng là lập tức đồng ý.

Hoắc Thiên Kinh không nói cái gì nữa, lên xe Bentley.

Toàn bộ hành trình, ngồi ở chỗ ngồi phía sau anh, tầm mắt trước sau rơi vào trong bóng đêm ngoài cửa sổ. Về mặt thâm trầm.

Ngô Dư Sâm từ trong kính chiếu hậu nhìn boss một chút, "Đồng tiểu thư lần này sợ là thật sự tức rồi."

Tính tình Boss rất bí bách. Làm nhiều nhưng nói ít. Rõ ràng rất quan tâm Đồng tiểu thư, nhưng chưa bao giờ biểu đạt.

Đương nhiên, xét về hai người cách biệt tuổi khá lớn và thân phận của nhau mà nói, boss càng lo lắng phần tâm tư kia của mình sẽ dọa đến cô nhất gan sợ phiền phức.

"Tùy theo cô ấy." Hoắc Thiên Kinh nhấn nhấn mi tâm, "Không cho chút dạy dỗ, loại sai lầm này lần sau cô ấy còn phạm tiếp."

Tức giận cô tâm tâm niệm niệm Đình Xuyên như vậy, là tất nhiên.

Thế nhưng càng tức giận cô dám to gan không nói tiếng nào, hơn nửa đêm chạy đến một thành phố khác xa lạ không quen như vậy.

Này là không thể nhịn nhất!

Chỉ là vết thương nhỏ, đã là rất may mắn. Nếu là xảy ra chuyện gì khác, anh càng không cứu được cô!

Hoắc Thiên Kinh chợt nhớ tới những câu nói cuối cùng cô lớn tiếng với mình kia, ánh mắt ngậm hạ, đắm chiều mở miệng: "A Sâm"

"Hả?"

Ngô Dư Sâm từ trong kính chiếu hậu nhìn boss một chút.

"Tôi đối với cô ấy có phải là quá mức nghiêm khắc không, vì vậy làm cho cô ấy sợ tôi như vậy, thậm chí, bây giờ là... Mâu thuẫn tôi?"

Vừa nghĩ tới cô ở trước mặt mình hoảng sợ bất an, lại tới bây giờ mâu thuẫn, anh đột nhiên cười khổ.

Tính cách của anh, luôn luôn như vậy.

Đối với cô, đã xem như là có thêm rất nhiều kiên trì.

"Ngài yên tâm, Đồng tiểu thư chỉ là tính tình bướng bỉnh, nhưng không phải người vô tâm. Ngài đối tốt với cô ấy, một ngày nào đó cô ấy sẽ hiểu. Bây giờ cô ấy còn nhỏ, 18 tuổi ngay cả kỳ phản nghịch còn chưa tới, đối với ngài có mâu thuẫn cũng là nói còn nghe được."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cô đi đâu?

Hoắc Thiên Kinh không có nói thêm cái gì.

Ngoài cửa xe, đèn đuốc lúc sáng lúc tối từ đây mất anh đào qua. Khuôn mặt tuần tú phi phàm kia, nhiệm phải đêm thâm trầm, càng ngày càng làm người không nhìn thấu tâm trạng.

Đồng Tích bị giam.

Mặc dù là tự mình đuối lý trước, nhưng loại cảm giác bị nhốt phòng gian nhỏ kia, lại vẫn là lòng chua xót đến làm cho cô mỗi lần hồi tưởng lại đều muốn rơi lệ.

Cô là nữ cô nhi. Không có cha mẹ, không có dựa vào nữ cô nhi.

Một khắc đó, lòng chua xót, cảm giác vô lực, cảm giác cô độc, ở trong lòng xoắn lại, càng ngày càng mãnh liệt. Như là lợi kiếm, không chút lưu tình đâm thủng hết thấy nguy trang cứng rắn của cô qua nhiều năm như vậy, đâm thẳng vị trí mềm nhát trong trái tim cô.

Ngày mai.

Bị đồn công an cung cung kính kính đưa ra ngoài.

Cô đứng ở trên đường, chỉ cảm thấy trong lòng oan ức khó tiêu.

Không muốn trở về.

Lại không muốn gặp cái bại hoại kia!

Hơn nữa, cái kia trước sau không phải nhà cô...

Cô gọi điện thoại cho Thư Nhiễm, muốn đến nhà cô ấy mượn ở một buổi chiều. Kết quả, Thư Nhiễm liền sớm đi ra cửa, đi đón ba mẹ của cô.

Đồng Tích không ngừng hăm mộ. Vì không làm lỡ chuyện cô, ghen lại toàn bộ lời muốn nói.

Lấy lại điện thoại di động, ở trên đường lung tung không có mục đích đi tới, du đãng.

Không biết nên đi nơi nào. Vết thương trên tay, đau đến càng ngày càng lợi hại.

Không biết rời đi bao lâu, trời đột nhiên liền bắt đầu mưa.

Trận mưa mưa tầm tã gội rửa xuống, Đồng Tích càng là trốn đều không trốn, liền si ngốc đứng ở trong mưa.

Như là tự ngược, cô chưa ngủ si ngốc chịu đựng cái phần mất mẹ kia.

Dù sao, không có ai sẽ quan tâm, không có ai sẽ thương mình...

Không biết mưa bao lâu, mưa đến cả người đều thành ướt sũng, tâm tư đều hỗn loạn, một chiếc xe, bỗng nhiên ở bên cạnh cô im bật đi.

Cửa sổ xe bị kéo xuống, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tích Tích, lên xe!"

Một bên khác.

Năm giờ chiều.

Tập đoàn Hoắc thị.

"Hoắc tổng, mới vừa rồi mẹ Liễu nói Đồng tiểu thư còn chưa tới nhà! Điện thoại cũng từ đầu đến cuối không có tiếp!"

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Ngô Vũ Sâm đẩy cửa mà vào.

Hoắc Thiên Kinh thả vãn kiện xuống, "Cô từ đồn công an đi ra bao lâu?"

"Đã vượt qua năm tiếng!"

Năm tiếng?!

Mi tâm Hoắc Thiên Kinh thỉnh thoảng nhảy. Mẹ Liễu lại đến bây giờ mới đến báo cáo!

Rất hiển nhiên, con bé này là đang kháng nghị với anh tối hôm qua người bỏ lại cô chính là anh.

Nhưng tối hôm qua tiền và túi xách trên cô người bị trộm, cô bây giờ có thể nói là một cái tiền đều không có, có thể đi đâu?

"Tìm! Điều động máy thu hình! Lập tức tìm ra cho tôi!"

"Vâng." Ngô Vũ Sâm không dám thất lễ. Lập tức đi ra ngoài.

Đồng Tích ngồi trên xe Hoắc tứ gia Hoắc Viêm Chi.

Hoắc Viêm Chi từ sau xe cầm cái khăn lông, đưa cho cô, "Lau một chút."

Đồng Tích miễn cưỡng bỏ ra một nụ cười, "Cảm ơn chú tư. Ngại ngừng, làm bẩn xe chú."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chú tư sẽ đau lòng

"Không cần khách khí với chú tư như vậy." Hoắc Viêm Chi lái xe, ánh mắt không có ý tốt thành thoảng liếc nhìn hai chân Đồng Tích để trần dưới váy.

Con bé này, bây giờ là thật sự trở mã đến càng ngày càng mê người.

Lúc này, chỉ mặc đồng phục học sinh áo soni phong phanh, vốn là thanh thuần mê người. Nhưng một mực sau khi bị xối ướt, quần áo hầu như là nửa trong suốt. Thân hình phát dục đến vừa thuần thực bị phác hoạ không thể nghi ngờ, cặp chân kia...

Lại trắng lại nộn, vừa mảnh vừa dài.

Chà chà, quả thực có thể muốn mạng người đàn ông.

Cách đến gần như vậy, đều có thể nghĩ thấy được mùi xừ nữ trên người cô toả ra.

Chân thực là được lắm vu vật ạ! Hoắc Thiên Kinh dẫn theo một cô gái như thế ở bên người, ngược lại biết tìm thú vui cho mình!

Hoắc Viêm Chi ghen lại ngum nước, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhiệt huyết sôi trào.

"Chú tư, vì sao chú nhìn con như vậy?"

Đồng Tích nhấc mắt, đối diện tầm mắt của anh đang nhìn mình.

Đôi mắt kia trong suốt, sáng mắt đập dòn, làm trong lòng Hoắc Viêm Chi càng ngày càng ngứa ngáy khó nhịn. Trên mặt lại nỗ lực bình tĩnh, chỉ cười nói: "Không có, chỉ là xem con giày vò mình thành như vậy, chú tư cũng đau lòng. Chú ba con biết được, nhất định sẽ dạy bảo con."

Đồng Tích hơi thay đổi sắc mặt, "Chú tư, chúng ta có thể không đề cập tới chú ấy không?"

"Vì sao? Cãi nhau?" Hoắc Viêm Chi tìm kiếm liếc nhìn cô một cái.

Đồng Tích cắn môi, gật đầu.

"Chú ba của con chính là cái tính tình kia, đừng để ý tới anh ấy. Có điều, chú mới vừa thấy con ở trên đường đi, tại sao không trở về?"

Đồng Tích rầu rĩ nói: "... Bây giờ con không muốn trở về."

Không muốn trở về?

Con mắt Hoắc Viêm Chi xoay một cái, lập tức liền có ý nghĩ.

"Chú thấy con như bây giờ, thế nào cũng phải tìm cái điểm dừng chân tạm mới được. Nếu con không muốn trở về, vậy không bằng như vậy —— trước tiên đến chỗ chú tư tạm, tinh thần con cũng không phải rất tốt, ở chỗ chú ngủ một chút. Con ở chỗ chú, chú ba của con tìm làm sao được đều không tìm được con. được không?"

Đồng Tích đối với Hoắc Viêm Chi là một chút tâm tư phòng bị đều không có.

Ở trong mắt cô, Hoắc Viêm Chi và Hoắc Thiên Kinh như ba ba Đình Xuyên vậy, đều là trưởng bối đáng kính. Vì vậy, lúc này Hoắc Viêm Chi mòi, cô cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ là...

"Con chỉ sợ quấy rầy chú tư."

"Cái gì quấy rầy hay không quấy rầy. Đừng nói chú tư căn bản không cảm thấy quấy rầy, con là cháu dâu của chú, coi như là quấy rầy cũng có thể."

Một tiếng "Chú tư", một "Cháu dâu", phân biệt rõ ràng, lớn nhỏ có thứ tự, Đồng Tích càng không có tâm tư đề phòng gì.

Ngẫm lại lúc này trong người mình không có đồng nào cũng xác thực không có nơi nào càng tốt hơn để đi. Sau khi chần chờ, đến cùng vẫn là gật đầu.

Ngoại trừ ba ba Đình Xuyên ra, người Hoắc gia, đều là ở trong cùng một cái sân biệt thự.

Qua lại nhà lẫn nhau cũng chỉ là đi mấy phút.

Đồng Tích theo Hoắc Viêm Chi vào cửa.

Hoắc Viêm Chi rất nhanh liền tìm cho cô đồ ngủ mới và khăn mặt. Đồng Tích không nhận, chỉ đánh giá.

áo ngủ của đàn ông.

Hắn là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dê vào miện cạp

Mặc dù là trưởng bối và vãn bối, nhưng trai gái khác nhau, cô mặc vào dù sao cũng hơi không thích hợp.

"Chấp nhận mặc một chút, mặc dù là đồ đàn ông, nhưng vẫn là hoàn toàn mới." Hoắc Viêm Chi nói, "Đương nhiên, nếu như con không vừa ý bản, vậy thì thôi."

"Con không có ý này." Đồng Tích nhỏ giọng giải thích, nghe anh vừa nói như vậy, cũng không thể không tiếp nhận được. Bằng không, chỉ có thể ra vẻ mình quá không biết điều.

Hoắc Viêm Chi thỏa mãn, "Đi tắm đi, lát nữa con liền xuống phòng ở dưới lầu ngủ một giấc."

"Được rồi, cảm ơn chú tư."

Đồng Tích xoay người đi tới phòng tắm. Bị xối thành bộ dáng vẻ này, toàn thân ướt đẫm, xác thực cực kỳ không thoải mái.

Có thể thay quần áo đối với cô bây giờ mà nói là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Cô không biết chính là, phía sau, ánh mắt Hoắc Viêm Chi trước sau đi theo cô. Từ trên xuống dưới, cuối cùng, rơi vào trên bắp chân bóng loáng mềm mại của cô.

Ánh mắt theo người.

"Người đến."

Chờ đến Đồng Tích tiến vào cửa phòng tắm, không thấy bóng người, Hoắc Viêm Chi mới mở tầm mắt.

Người hầu tiến lên.

Hoắc Viêm Chi dặn dò: "Bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn đi."

"Vâng, tứ gia."

"Còn có..." Hoắc Viêm Chi suy nghĩ một chút, nói: "Trong nhà có phải là còn thuốc ngủ?"

"Vẫn còn."

"Lấy hai viên cho tôi."

Trong lòng người hầu ngỡ vực, thế nhưng cũng không có hỏi nhiều. Chỉ thuận theo đưa thuốc ngủ ra.

Hoắc Viêm Chi cầm viên thuốc màu trắng ở trong tay thường thức, khước môi cong lên một vệt cười xấu xa.

Con bé này là bị Hoắc Thiên Kinh và Hoắc Đình Xuyên nhìn trúng, làm sao cũng không có phần của anh, nhưng càng là như vậy, Hoắc Viêm Chi anh liền càng muốn chơi trước lại nói.

Đồng dạng đều là người nhà họ Hoắc, loại chỗ tốt này, há cam tâm để bọn họ chiếm hết, lại bỏ rơi mình?

Một bên khác.

Sắc mặt Hoắc Thiên Kinh đã tương đối khó coi.

Tàn thuốc ở đầu ngón tay chưa đốt sạch, liền bị anh nhấn vào trong gạt tàn thuốc.

"Cậu nói... Cô ấy dầm mưa nửa ngày?"

Ngô Vũ Sâm kinh hồn bạt vía.

Người khác không biết tâm tư của Hoắc tổng đối với Đồng tiểu thư, thế nhưng anh là rõ ràng nhất. Hành động tự ngược này của Đồng tiểu thư, quả thực như ngược đãi Hoắc tổng không thể nghi ngờ.

"... Phải. Có điều, may mắn chính là nửa giờ trước, cô ấy lên xe Hoắc tiên sinh. Xem con đường, là đi về hướng khuôn viên biệt thự."

"Hoắc tiên sinh nào?"

"Hoắc Viêm Chi tiên sinh."

Hoắc Viêm Chi?

Về mặt Hoắc Thiên Kinh trở nên nghiêm túc. Hàn ý trên mặt làm người ta sợ hãi. Toàn bộ văn phòng, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Anh không nói lời nào, bất lấy chìa khóa xe, trầm bộ đi ra ngoài. đầu óc Ngô Vũ Sâm mơ hồ, chạy tới, "Hoắc tổng, buổi tối còn có cái dạ tiệc từ thiện..."

"Lùi lại!"

Hai chữ, thẳng thắn mạnh mẽ, lạnh giá thấu xương.

Nếu là người khác còn may, rơi vào trong tay Hoắc Viêm Chi, vốn là dẽ vào miệng cọp.

Hoắc Viêm Chi và anh xưa nay không hợp, đối với cô bé cũng đã sớm thêm nhỏ dãi ba thước, bây giờ Đồng Tích rơi vào chỗ cậu ta, không biết cậu ta sẽ có ý đồ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hầu hạ chú tư

Rất nhanh, Đồng Tích tắm xong đi ra.

Mặc áo ngủ Hoắc Viêm Chi trên người. Áo ngủ rất rộng lớn, rất dài, tôn cô đến càng ngày càng nhỏ nhắn xinh xắn. Vốn cột đuôi ngựa, bây giờ xổ ra, nửa khoác trên vai, đen bóng giống như thác nước.

Cô mới vừa tắm xong, sạch sẽ mà lại thơm tho. Tinh khiết đến gần gũi lòng người.

Hoắc Viêm Chi ngồi trên ghế salông, nhìn thấy Đồng Tích như vậy, chỉ cảm thấy sáng mắt lên. Rất lâu, tầm mắt đều không thể từ trên người cô rút ra.

Đồng Tích phát giác dị dạng, nhắc mắt, lúc đối đầu tầm mắt của anh, hơi run nháy mắt. Thế nhưng Hoắc Viêm Chi đã sắp một bước thu lại tâm trạng.

Đứng dậy, đưa sữa bò tới cho cô, "Mới vừa hâm, uống lúc còn nóng đi. Chú đã bảo nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn, mặc kệ có không đói bụng cũng ăn một chút. Cái tuổi này của con chính là tuổi đang lớn."

Giọng điệu làm như một bộ trưởng bồi dưỡng chức căn dặn văn bối, nhanh chóng bỏ đi lòng cảnh giác của cô bé.

"Cảm ơn chú tư." Đồng Tích không nghĩ nhiều, uống sữa bò.

Ngồi thấy được hương vị, cũng là thật sự đói bụng. Từ tối hôm qua nhốt lại, đến bây giờ, cô chính là chưa có hạt com nào vào bụng. Lại không thấy ngon miệng, bây giờ thức ăn ngon trước mặt, cũng không chịu đựng được.

Tuy cảm thấy quấy rầy, nhưng vẫn là theo lời ngồi xuống.

Ăn một lúc, Đồng Tích chỉ cảm thấy cả người dần dần ngơ ngác, không ngừng đánh ngáp.

Tối hôm qua chưa ngủ, vốn là tinh thần liền không tốt, nhưng cô không nghĩ tới buồn ngủ đến nhanh như vậy.

"Phòng dưới lầu đã cho người hầu thu thập xong. Chú thấy con mệt như thế, cũng chớ miễn cưỡng, đi ngủ một chút đi." Hoắc Viêm Chi có mục đích khác khuyên cô.

Đồng Tích vốn vẫn là cố chống đỡ lát nữa, nhưng vừa đứng lên, chỉ cảm thấy chao đảo.

Cuối cùng, ngay cả chính mình cũng không biết nằm xuống thế nào. Chỉ biết là, vừa dính vào gối, cô lập tức ngủ thiếp đi.

Ảm đạm đến không còn tri giác.

Đồng Tích yên tĩnh bình nằm ở trên giường, ngủ đến thâm trầm, hô hấp an tường mà ôn hòa.

Hoắc Viêm Chi ngồi ở mép giường, nhìn xem cái khuôn mặt nhỏ nhắn kia, ánh mắt càng ngày càng thâm lại.

Chẳng trách tính tình Hoắc Thiên Kinh lạnh lùng tránh xa người ngàn dặm vậy mà phá thiên lệ nuôi con bé này ở nhà.

Cô quá tươi đẹp. Tươi đẹp đến liền nhìn như vậy, liền cảm thấy thế gian ôn hòa, yên tĩnh không hỗn loạn.

Khó tự kiềm chế, Hoắc Viêm Chi lấy tay sờ mặt Đồng Tích. Dưới đầu ngón tay, da thịt cô gái xúc cảm mềm mại làm lòng anh ngứa ngáy khó nhịn.

Hô hấp lập tức liền nặng.

"Quả nhiên là cái yêu tinh nhỏ câu người..." Anh cảm thán. Ách một tiếng.

Chỉ là nhẹ nhẹ đụng vào như vậy, càng làm anh lập tức có phản ứng.

Đồng Tích ngủ đến thâm trầm, không hề hay biết lúc này có người đang có ý đồ xấu với mình.

Hoắc Viêm Chi miệng khô lưỡi khô kéo cả vạt của mình xuống, ngón tay cời từng viên cúc áo somi, "Dù sao sau này cũng là phải hầu hạ hai người đàn ông Hoắc gia, trước khi hầu hạ bọn họ, để chú tư vui đùa một chút, con cũng không tổn thất gì."

Rất nhanh.

Áo somi đã bị anh vội vã không nhìn nổi cởi ra, ném tới trên đất.

Hai tay anh phân biệt chống đỡ ở hai bên cô, cúi đầu, áp sát.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hoắc Thiên Kinh đến rồi

Có thể là bản năng nhận ra được nguy hiểm, lại có thể là hô hấp của anh cách đến quá gần, Đồng Tích hỗn loạn cau mày, nhúc nhích một chút.

Hoắc Viêm Chi nhấn tay cô lại, ép lên đỉnh đầu, thấp giọng phun ra nói, "Đừng sợ. Cô gái ngoan, chú tư đối với phụ nữ luôn luôn rất dịu dàng, sẽ không làm đau con."

Đồng Tích chỉ lấy hô hấp nhẹ nhàng đáp lại anh.

Tay Hoắc Viêm Chi, không an phận từ trên mắt cô, trượt tới chớp mũi khéo léo, lại tới bờ môi béo mạp mềm mại...

Xuống chút nữa, cái cổ đẹp đẽ tao nhã, xương quai xanh...

Dưới lòng bàn tay, cô gái yếu đuối đến giống như cánh hoa mềm mại, giống như xúc tu liền phá.

Hoắc Viêm Chi không khỏi sinh ra thương tiếc trong lòng.

Nhắm hai mắt, lưu luyến ngửi mùi vị trên người cô. Môi, liền muốn đặt lên cô...

"Hoắc tiên sinh."

Vào thời khắc này, người hầu hô một tiếng hơi kinh hoàng ở ngoài cửa vang lên. Cửa phòng, lập tức liền bị người một đá đột nhiên đá văng.

Hoắc Viêm Chi cau mày, bản năng ngừng đầu.

Chỉ thấy Hoắc Thiên Kinh lúc này đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Anh như từ Địa Ngục mà đến, cả người nhuộm khí thế khủng bố thô bạo. Hai mắt đỏ đậm, ánh mắt như dao, bắn xuyên qua đầu Hoắc Viêm Chi, dường như muốn cắt thịt rút xương anh.

Hoắc Viêm Chi lại dám động tới cô!

Hoắc Viêm Chi mặc dù đã quen với vô luật pháp, nhưng lúc này, chỉ một chút, trong lòng vẫn là chịu kinh hãi không nhỏ. Xưa nay, toàn bộ Hoắc gia, ngay cả chị cả anh hai đều sợ Hoắc Thiên Kinh ba phần.

Nhưng lúc này, ngoài mặt, sao anh lại chịu thua?

Nhanh chóng trấn định lại, tạm thời buông Đồng Tích ra, nửa người trên lảo đảo, vừa đứng thẳng trên giường. Cong môi, cả lo phát phờ nói: "Anh ba, anh luôn luôn không có chuyện gì không lên điện tam bảo, ngày hôm nay vì sao... ặc..."

Lời còn chưa dứt, trên bụng bị tăng tăng trúng một đá.

Anh đau đến kêu thảm một tiếng, bụng bụng dưới, lảo đảo ra sau vài bước.

Nhưng còn không kịp đứng vững, Hoắc Thiên Kinh đã một bước ép đến, lạnh lùng nghiêm nghị như tới từ vực sâu địa ngục, một tay liền bóp lấy cái cổ Hoắc Viêm Chi.

Trên tay không chút lưu tình.

Ngay sau đó, Hoắc Viêm Chi liền bị đánh đến chỉ còn lại nửa cái mạng. Tay đau khổ nắm lấy cổ tay Hoắc Thiên Kinh, sắc mặt từ xanh biến tím.

"Anh ba, anh... Anh sẽ vì cái cô bé như thế giết em?" Hoắc Viêm Chi cười gằn nhìn anh.

Sức mạnh trên tay Hoắc Thiên Kinh không thư giãn chút nào, chỉ kéo căng răng, hỏi: "Cậu bỏ thuốc gì đối với con bé?"

Hoắc Thiên Kinh như vậy, hung ác, khủng bố.

Hoắc Viêm Chi không nghi ngờ chút nào anh sẽ thật sự bóp chết mình.

"uống... Thuốc ngủ."

"Cậu lại dám!" Mi tâm Hoắc Thiên Kinh nhảy một cái.

Sức mạnh trên tay, trong lúc nhất thời càng nặng.

"uống mấy viên?"

Hoắc Viêm Chi thở hỗn hển, suy yếu đến mức như một con cá bị bắt lên bờ, không thể thở nổi. Anh muốn nói cái gì, thế nhưng yết hầu bị kẹp đến khô khốc đau đớn, vẫn cứ một chữ đều không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cô, tôi quyết định muốn rồi

"Tôi hỏi lần nữa —— cô ấy uống mấy viên?" Hoắc Thiên Kinh đã mất hết kiên trì. Năm ngón tay kẹp lại cái cổ Hoắc Viêm Chi, kéo căng đến phát trắng. Không chút lưu tình.

Hoắc Viêm Chi gian nan gơ một ngón tay, "Một... Chỉ một viên..."

Hoắc Thiên Kinh bán tín bán nghi liếc nhìn Đồng Tích, ánh mắt sâu hơn, lại chuyển tới trên mặt Hoắc Viêm Chi đã dần dần mất đi màu máu, ánh mắt lại là lạnh lẽo thấu xương.

Cuối cùng, buông tay, đá Hoắc Viêm Chi đi thật xa. Hoắc Viêm Chi cũng ở một bên, một trận mạnh mẽ khuy, lớn tiếng thở hỗn hển.

Trên giường, Đồng Tích bị làm cho nửa ngủ nửa tỉnh. Muốn mở mắt ra xem xem rốt cục là xảy ra chuyện gì, nhưng mí mắt lại rất nặng lợi hại, khó có thể mở lên.

Trong lòng Hoắc Thiên Kinh tức điên.

Tức giận đến mức Hoắc Viêm Chi không thể nghi ngờ.

Càng tức giận con bé này điếc không sợ súng, xe và giường của người đàn ông nào cũng dám lên. Hơn nữa, mặc trên người đây là cái gì?!

Hoắc Thiên Kinh chỉ cảm thấy chói mắt.

Cau mày, vỗ vỗ mặt Đồng Tích, "Đồng Tích!"

Đồng Tích đang ngủ say, bị quấy rầy đến, chỉ cảm thấy cực kỳ không thoải mái, gơ tay thiếu kiên nhẫn vung tay anh.

Hoắc Thiên Kinh thở một hơi.

Cuối cùng cũng coi như là còn có tri giác.

Nhìn đáng đáp, Hoắc Viêm Chi không lừa gạt mình. Lượng thuốc không lớn, không đến nỗi tổn thương vật nhỏ này.

Không lại gọi cô, chỉ là vén chăn lên, không nói lời gì ôm ngang cô từ trên giường lên.

Cả người cô nhẹ nhàng, ôm vào trong ngực, như là lông chim không có trọng lượng.

Hoắc Thiên Kinh có thể ngửi thấy được mùi thơm trên người cô.

Lúc này, trong lòng ngực cô, lại như trẻ con mới sinh. Nhưng người mà khiến lòng người thương.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô kề sát bộ ngực mình, cảm nhận nhiệt độ của cô, cảm xúc Hoắc Thiên Kinh nhất thời cuộn cuộn đến mức dị thường kịch liệt.

Ánh mắt thâm thúy.

Hô hấp lập tức liền nặng rất nhiều.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên, bọn họ đến gần như vậy..

Dù cho, trong lòng bao hàm tình cảm đã sớm nồng nặc đến làm anh sắp không kìm nén được. Nhưng luôn sợ dọa đến vật nhỏ này, vì vậy, kiềm chế, ngọt ngào, ân cần...

Nhưng bây giờ...

Cô bé của anh trưởng thành.

Lại như một trái mận đào mộng nước đang dần dần phát dục, càng ngày càng dụ người. Cũng chính là nguyên nhân này, người đánh chủ ý tới cô cũng càng ngày càng nhiều.

Nếu anh lại đối với cô chẳng quan tâm, e là cô thật sự muốn lên giường người khác.

"Hoắc Thiên Kinh, ngày món nợ hôm nay em sẽ nhớ!" Trước khi Hoắc Thiên Kinh rời đi, Hoắc Viêm Chi bỗng nhiên mở miệng.

Anh đứng lên, sắc mặt còn cực kỳ khó coi.

Bước chân Hoắc Thiên Kinh dừng lại, ôm Đồng Tích, trở về, "Lần này, Đồng Tích không có chuyện gì, tôi liền không tính toán với cậu. Nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu dám nếu có lần sau nữa, tôi tuyệt không dễ tha cậu! Đến lúc đó, đừng trách tôi không niệm tình thân!"

Mỗi một chữ, đều có đầy đủ lực chấn nhiếp.

Hoắc Viêm Chi nên vui mừng ngày hôm nay còn chưa kịp ra tay đối với Đồng Tích.

Bằng không, ngày hôm nay anh chắc chắn sẽ không ung dung như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Quỷ đáng ghét Hoắc Thiên Kinh

Hoắc Viêm Chi cười gằn, "Bớt giả vờ ở trước mặt em. Anh dám nói, anh và em không phải cùng một ý kiến? Nhiều năm như vậy anh đối với con bé này phí hết tâm tư, còn không phải là muốn con bé sao? A, nói không chừng, kỳ thực anh đã sớm ngủ với con bé ngàn ngàn vạn lần, vì vậy, cần gì phải còn ở trước mặt em giả vờ chính nhân quân tử làm gì?"

Vốn tưởng rằng lời nói này sẽ lần thứ hai chọc giận Hoắc Thiên Kinh, Hoắc Viêm Chi thậm chí đã làm tốt chuẩn bị tâm lý phản kích.

Nhưng ngoài ý muốn, lần này, Hoắc Thiên Kinh càng phá lệ một vẻ tức giận đều không có.

Trái lại, thuận theo anh, không phản bác chút nào: "Cậu nói không sai. Con vật nhỏ này, tôi là muốn, hơn nữa, xác định muốn!"

Câu nói "Muốn cô" như thế này, anh càng không phủ nhận.

Lần nhau cũng đã là người trưởng thành, hướng chỉ, anh là một người trưởng thành, đã chín rục hơn cô.

Muốn ngủ với cô, hoặc là, nên làm sao ngủ để cô, dùng phương thức gì để ngủ với cô, ngủ với cô ở đâu —— chuyện như vậy, anh đã sớm phác họa ở trong đầu không dưới 100 lần. Vì vậy, có cái gì có thể chấp nhận hay không?

Anh xưa nay liền không phải chính nhân quân tử. Nếu là chính nhân quân tử, thì sẽ không đánh chủ ý lên vị hôn thê của cháu mình.

Mà, bây giờ, chủ ý này —— anh, quyết định!

Trực tiếp, bá đạo, giọng điệu không được xía vào, làm Hoắc Viêm Chi sững sờ. Trong mắt Hoắc Thiên Kinh chăm chú, không chút nào che lấp, không giống đứa giỡn.

Còn không kịp nói cái gì, Hoắc Thiên Kinh đã ôm Đồng Tích, nhanh chân rời đi.

Hoắc Viêm Chi nhìn cặp bóng lưng kia, đáy mắt khóe đen bao phủ. Hoắc Thiên Kinh và con bé này đến cùng chỉ là vui đùa một chút, hay là... Thật dự định động tình đối với cô?

Hoắc Thiên Kinh ôm Đồng Tích ra biệt thự Hoắc Viêm Chi, nhanh chân đi tới hướng biệt thự của mình.

Gió thổi qua, Đồng Tích thoáng tỉnh táo hơn.

Mí mắt trầm trọng. Nhưng vẫn là khó khăn thoáng mở rộng tầm mắt.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, liền phát hiện ôm mình càng là Hoắc Thiên Kinh.

Khuôn mặt nhỏ nhất thời thu thành bánh bao, chỉ coi chính mình là đang nằm mơ. Nhưng vì sao ngay cả trong mộng đều có thể nhìn thấy quý đáng ghét này?

Cô ngậm nga ra một tiếng, hai tay tạo thành quyền, nện anh, "Quý đáng ghét, anh đi nhanh lên... Tôi không muốn gặp lại anh..."

Trên người là không một điểm sức lực, cái nắm đấm kia đánh vào trên ngực anh, không giống kháng cự, càng như làm nũng vậy.

"Tôi bây giờ tâm trạng rất nguy, Đồng Tích, em tốt nhất chớ chọc tôi!"

Lạnh lạnh cảnh cáo.

Anh thậm chí, cũng không thèm nhìn tới cô.

Chỉ lấy ánh mắt nhìn thẳng phía trước, vững bước đi về hướng trước.

"Tôi mới tâm tình không tốt. Bình thường phải nhìn thấy chú, đã làm tôi rất phiền muộn rồi, tại sao ngay cả trong mộng chú đều không buông tha tôi?... Hoắc Thiên Kinh, chú có biết hay không, chú thật sự cực kỳ làm người ta ghét... Tôi chán ghét chú, đặc biệt chán ghét chú..."

Đồng Tích nửa tỉnh nửa mê ní non, làm như nhớ tới oan ức hai ngày qua này, càng là đáng thương riu rít khóc lên.

Bước chân Hoắc Thiên Kinh hơi dừng, cup mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ sầu khổ kia, nơi cổ họng tuôn ra một phen tư vị cay đắng.

"Em... Thật sự liền chán ghét tôi như vậy?"

"Chán ghét! Đặc biệt chán ghét! Chú thả tôi ra, tôi không muốn chú ôm..." Đồng Tích nói, cơ thể hư nhược vô lực gầy dựa hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không khí quái dị

Hoắc Thiên Kinh cau mày, không buông tay. Ngược lại là ôm cô chặt hơn chút nữa.

Hoàng hôn âm đạm dần dần bao phủ. Hoàng hôn chiếu dưới anh, có sắc tối cô đơn.

Đồng Tích đã tức giận một ngày, đã sớm nổi nóng. Bây giờ bị anh ôm như thế, trong lòng càng là khó chịu tới cực điểm.

Ngậm nga ra một tiếng, vừa nghiêng đầu, chiếu ngực anh, một cái liền cắn qua.

Cắn đến không nhẹ.

Cứ như vậy, xme anh có thả mình ra hay không!

Nhưng...

Cắn một lát, anh vẫn không hề có một tiếng động.

Chỉ cảm thấy thân thể kiên cường nam tính của Hoắc Thiên Kinh căng ra đến mức càng ngày càng chặt, như là tảng đá.

Lẽ nào, người này cũng không biết đau sao?

Cô ngờ vực ngẩng đầu, không ngờ, càng miễn cưỡng đối đầu mắt người đàn ông.

Dưới hoàng hôn, ánh mắt anh càng ngày càng đen bóng, như đại dương mênh mông, sâu không thấy đáy.

Anh liền như vậy cúi đầu nhìn xem cô, ánh mắt dày đặc đến như chứa một tầng mạng lưới, làm hô hấp Đồng Tích đột nhiên nắm chặt, chỉ cảm giác mình dường như muốn rơi vào trong cái lưới này.

Cô muốn tránh ra, nhưng càng là động cũng động không được.

"Em vừa cắn chỗ nào?" Anh bỗng nhiên mở miệng, hô hấp hơi nặng. Một tiếng vang lên, trong bóng chiều, thoáng thay đổi.

Đồng Tích sửng sốt.

Liếc mắt, liếc nhìn chỗ bị mình cắn qua.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, khuôn mặt nhỏ lại như bị lửa lớn thiêu cháy, lại hồng lại nóng.

Buồn ngủ, lập tức liền tỉnh táo hơn nửa.

Cô...

Cô vậy mà thật trùng hợp, lại một cái cắn trên viên chấm đỏ nhỏ ở trước ngực anh kia...

Anh lúc này đang mặc cái áo sơ mi trắng phong phanh. Miệng vừa hạ xuống, làm ướt đầm cái viên tròn nhỏ kia, đã biến thành nửa trong suốt.

điểm nhỏ màu đỏ, bất ngờ nổi lên, hết sức rõ ràng.

Ái muội tới cực điểm..

Đồng Tích dù cho lại không trải qua bất kỳ tình hình, cũng biết mình vừa làm một chuyện... lúng túng đòi mạng cỡ nào.

Cô chặt vật cúi đầu, ai oán râm rì lên tiếng, tự giác mất mặt nhìn anh.

Hoắc Thiên Kinh lại là rên lên một tiếng.

Đáng chết!

"Đừng tiếp tục cạo loạn về hướng chỗ ấy!"

Thấp giọng cảnh cáo. Cọ tới cọ lui như thế, chỉ là làm anh càng khó chịu.

Đồng Tích vừa nghe, lập tức cứng đờ. Đừng nói động, hiện nay là ngay cả thở mạnh cũng không dám thở bậy.

"Con... Con không phải cố ý." Cô "Nỗ lực" giải thích.

Anh hừ lạnh, đáy lòng lại là khô nóng khó nhịn, "Tôi thấy em rõ ràng chính là cố ý!"

"..." Oan uổng, rất rồi?

Hoắc Thiên Kinh ôm cô, tiếp tục đi về phía trước. Hai người, một quãng thời gian rất dài, đều không lên tiếng. Toàn bộ bầu không khí đặc biệt yên tĩnh, Đồng Tích cũng dần dần hiểu được, tất cả những thứ này căn bản là không phải là nằm mơ gì, mà là chân chân thực thực. Cô bây giờ liền bị Hoắc Thiên Kinh ôm.

Bên tai, đều là nhịp tim rắn chắc mạnh mẽ của người đàn ông, hình như có tiết tấu nhịp trống, nhưng một mực chấn động đến mức cô không hiểu sao tâm hoảng ý loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đồi chọi gay gắt

Mình bây giờ lại bị chú ba của vị hôn phu, ôm vào trong ngực...

Cái cảm giác này, rất quái dị. Quái dị tới cực điểm.

Một lát...

Rất cực không nhìn được.

"Chú ba..." Cô cẩn thận từng li từng tí một, thăm dò mở miệng. Giọng rầu rĩ.

"Nói."

"Chú thả con xuống, con... tự con đi."

"Câm miệng." Anh chỉ thẳng thán dứt khoát trả lời cô hai chữ. Bọn họ có rất ít lúc có thể cách đến gần như thế, tạm thời, anh cũng không muốn cứ như thế thả cô ra.

Lại bị từ chối, cô thật buồn bực, càng ai oán, càng căm tức.

Quý đáng ghét vẫn là quý đáng ghét!

Trở lại biệt thự, Hoắc Thiên Kinh còn ôm cô. Một đường từ ngoài hàng rào đi vào, người hầu dón dập liếc mắt.

Anh da mặt dày, trên mặt vẫn thản nhiên. Nhưng cô là da mặt mỏng, chỉ dám cúi đầu, giả bộ ngủ.

Hoắc Thiên Kinh một đường ôm cô lên lầu, vứt ở trên giường lớn. Cô thở một hơi, cuộn vào trong chăn, Hoắc Thiên Kinh lại không có lập tức đi, trái lại xốc chân lên.

?" Cô không rõ nhìn anh.

"Cởi quần áo trên người ra!"

Mặt anh không cảm xúc, hầu như là giọng điệu ra lệnh.

Đồng Tích sùng sốt nháy mắt, hai cái. Lúc nháy tới cái thứ ba, rốt cục trở mắt, mạnh mẽ trừng anh.

Hai tay bản năng vòng lấy chính mình.

Nhìn bộ dáng vẻ này của Đồng Tích, Hoắc Thiên Kinh vừa tức vừa bất đắc dĩ.

"Bây giờ mới biết tự vệ, vừa rồi ở chỗ Hoắc Viêm Chi vì sao không thấy em có đầu óc như thế?" Hoắc Thiên Kinh tiện tay vơ vét bộ áo ngủ của cô, quăng trên đầu cô.

Cô khó chịu kéo quần áo xuống, phản bác: "Ai nói con không có đầu óc?"

"Thay áo ngủ! Còn có..." Hoắc Thiên Kinh hơi dừng lại, bỗng nhiên cúi đầu.

Tuần nhan đột nhiên áp sát cô, ngón tay dài nắm cầm dưới của cô, "Nếu em lại bị tôi phát hiện, dám to gan mặc áo ngủ của người đàn ông khác, đặc biệt là của Hoắc Viêm Chi, tự gánh lấy hậu quả!"

Cách đến thật gần.

Gần đến mức, anh hô hấp, toàn bộ phun ở trên mặt cô.

Nóng hằm hằm, một hồi một hồi, như lông chim quét qua vậy, quét đến trái tim cô. Vừa nóng vừa nhột.

Lông mi, run dữ dội hơn. Cô hô hấp, đều rối loạn mấy phần.

Một lát, mới nhớ đến muốn phản bác anh.

"Con không thay."

ánh mắt Hoắc Thiên Kinh lấp lệt, "Em lặp lại lần nữa!"

"Lặp lại lần nữa con cũng không thay. Con mặc áo ngủ của chú tư thì sao? Con liền thích mặc áo ngủ của chú tư!" Người này, không quan tâm nguyện vọng của cô cũng coi như thôi, bây giờ ngay cả cô mặc quần áo gì anh cũng muốn xen vào.

Cô là có ý định muốn đối nghịch với Hoắc Thiên Kinh, đơn giản cầm áo ngủ anh lấy tới trực tiếp quăng trên đất, sau đó, từ trên giường trượt xuống, đi ra ngoài.

"Đi đâu?!"

Anh lạnh giọng hỏi.

"Ngày hôm qua con liền nói không phiền tới chú nữa, vì vậy, con không ngủ ở nhà chú." Đồng Tích đi được cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đừng tiếp tục chọc tôi

"Tôi hỏi em đi đâu!" Đồng lạnh bóng lưng đi ra ngoài cửa cô, giọng Hoắc Thiên Kinh, càng ngày càng nghiêm túc lên.

"Con muốn đi tìm chú tư, chú tư nói rồi..."

"Lại đi một bước thử xem!" Người đàn ông quát một tiếng chói tai, bỗng dừng cắt ngang Đồng Tích đánh cược tức giận.

Đồng Tích trở về, khiếp sợ nhìn xem người đàn ông đang tức giận, đáy lòng kinh hãi không ngớt. Trong lúc nhất thời, càng là ngay cả hô hấp cũng không dám thở nặng.

Nhưng...

Quạt cuồng.

Dưới chân, vẫn là di chuyển một bước.

Hoắc Thiên Kinh không lên tiếng, ánh mắt đen trầm nguy hiểm.

Đồng Tích cũng như chạy trốn gia tăng bước chân. Hoắc Thiên Kinh như vậy, thực sự quá khủng bố, không thích hợp ở lâu.

Nhưng...

"A —— Hoắc Thiên Kinh, chú thả con xuống!"

Còn không đi tới cửa, cơ thể bỗng nhiên bay lên, một cái chớp mắt tiếp theo, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người cô bị Hoắc Thiên Kinh trực tiếp ẵm lên.

Cũng là cuống lên, buồn bực gọi thẳng tên của anh.

Hoắc Thiên Kinh một lần nữa quăng cô đến trên giường.

Cô lấy hơi, muốn vươn mình, bị anh trực tiếp dùng sức nhấn trụ sau lưng, ràng buộc lại, không thể động đậy.

Trong lòng Đồng Tích linh cảm nguy hiểm mãnh liệt, nghiêng đầu qua chỗ khác, sợ hãi nhìn anh, "Chú... Chú muốn làm gì?"

Hoắc Thiên Kinh mặt lạnh, "Chát ——" một tiếng, một chương không chút lưu tình đánh vào trên mông cô.

Sức mạnh, rất nặng, lập tức làm Đồng Tích đau đến nhe răng nhếch miệng. Chỉ cảm thấy trên mông như là nở hoa vậy.

đau đến mức cay nóng.

Còn chưa kịp rên rỉ, lại là một chương hạ xuống. Đồng Tích lần này, ngay cả nước mắt đều tràn ra, là oan ức, là tức giận, lại là xấu hổ.

"Chú dựa vào cái gì đánh tôi? Chú lại không phải ba tôi..." Cô bị đánh khóc nức nở, đập. Lúc ba ba ở đây, đều không đánh cô như thế, anh Hoắc Thiên Kinh đến cùng dựa vào cái gì?

"Còn dám đi tìm Hoắc Viêm Chi hay không?" Hoắc Thiên Kinh vẫn nghiêm mặt, không để cho mình nhẹ dạ.

Con vật nhỏ này, chính là thiếu dạy dỗ. Dê vào miệng cạp cũng không biết, lại còn dám ồn ào muốn đưa tới.

Đồng Tích khởi đầu còn quật cường nói, dám tìm, muốn tìm. Lại liên tục bị trúng hai lần, có lẽ là thật sự bị đánh sợ, phục rồi, khóc lóc lắc đầu, "Không đi, con không đi... Chú ba, chú đừng đánh nữa..."

Hoắc Thiên Kinh lại tính khí nóng nảy, nhưng đến cùng vẫn là đau lòng. Đặc biệt là đáng đáp cô nước mắt như mưa, càng gọi anh lại không xuống tay được.

Thu tay lại, xoay người cô lại, cô cắn môi, quật cường dùng mu bàn tay che lại nước mắt, không chịu nhìn anh.

"Thay áo ngủ rồi ngủ tiếp."

Cô rên một tiếng, xoay người, không để ý tới anh. Như động tác này kéo tới vết thương phía sau, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nháu một cái.

Hoắc Thiên Kinh thở dài, đau lòng, giọng bắt giác mềm nhũn rất nhiều, "Sau này đừng tiếp tục chọc tôi như thế, biết không?"

"..." Lại như không nghe lời anh, cô nắm chăn che đầy đầu, không phản ứng anh nữa.

Quý đáng ghét!

Cuồng bạo lực!

Người đàn ông thói tự cho là đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Sút đầu mẻ trán

Sau một phen làm âm ỉ, Hoắc Thiên Kinh đi xuống lầu.

Ngồi ở trong phòng, đốt điều thuốc, đánh. Vừa nghĩ tới Hoắc Viêm Chi lại dám ra tay với con vật nhỏ, lại vẫn là lòng còn sợ hãi.

Cô đơn thuần vô hại, một điểm nhân sinh rèn luyện đều không có, căn bản sẽ không nghĩ về hướng phương diện kia. Sau này, nếu là bị người bán đi, e là còn muốn giúp người ta đếm tiền.

Hiện nay, tự mình lại ra tay đánh cô, bởi vậy, trong lòng cô đối với mình căm ghét chỉ có thể càng sâu. Anh nói với cô cái gì, cô chắc chắn đều không nghe lọt.

Anh lại nặng nề hít một hơi thuốc lá.

Sau đó, nhả vào cái gạt tàn thuốc, "Mẹ Liễu."

Mẹ Liễu mau chạy ra đây, "Hoắc tiên sinh."

"Đi lên xem cô ấy một chút." Hoắc Thiên Kinh trầm ngâm nháy mắt, mới lại có chút không dễ chịu nói: "Tôi vừa ra tay đánh cô ấy, hỏi một chút xem, còn đau không. Thuận tiện... Xem cô ấy có bị thương hay không."

Mẹ Liễu cực kỳ kinh ngạc.

Lần trước Đồng tiểu thư bị thương, chuyện Hoắc tiên sinh vì thế mà tức giận còn rõ ràng trước mắt, hiện nay Hoắc tiên sinh vậy mà tự mình ra tay đánh Đồng tiểu thư, Đồng tiểu thư này là đến phạm vào sai lầm bao lớn?

.....

Mẹ Liễu đi tới. Hoắc Thiên Kinh ở dưới lầu, lại đốt điều thuốc.

Có chút nồm nóng.

Mình như vậy, có chút buồn cười.

Xưa nay anh không để người phụ nữ ở trong mắt, lại bị một con bé quấy nhiễu sút đầu mẻ trán. Một trái tim, toàn để trên người cô.

Nghe được động tĩnh, anh ngẩng đầu.

Mẹ Liễu từ trên lầu đi xuống.

"Đồng tiểu thư còn đang khóc lóc, chắc là trong lòng oan ức."

Hoắc Thiên Kinh hỏi: "Tồn thương cô ấy sao?"

Anh ra tay không nhẹ.

Mẹ Liễu thở dài, "Con bé kia thẹn thùng, vừa bắt đầu làm sao cũng không cho tôi xem. Sau đó tôi nhìn, đỏ một mảng lớn. Da mông non mềm, khẳng định đau."

Hoắc Thiên Kinh không lên tiếng, lặng lẽ tắt điều thuốc, vẻ mặt càng thâm trầm hơn.

Phát tay, làm mẹ Liễu đi xuống.

Không biết qua bao lâu, đã không nghe được tiếng khóc trên lầu.

Hoắc Thiên Kinh đến cùng vẫn là lên lầu.

Đẩy cửa đi vào. Động tác thả đến mức rất nhẹ, sợ âm ỉ đến con vật nhỏ kia.

Trong phòng, cô quả nhiên đã ngủ.

Nhưng cho dù là ngủ, trên mặt oan ức còn không tiêu tan. Khóe mắt mang theo vệt nước mắt nhàn nhạt, cực kỳ chọc người đau lòng.

Lòng Hoắc Thiên Kinh có hồi hận.

Lại tức giận, cũng không nên ra tay với cô. Cô vẫn còn nhỏ như thế...

Thở dài, đưa tay thay cô lau nước mắt ở khóe mắt cô, động tác, ngay cả mình đều không phát hiện có bao nhiêu dịu dàng.

Vừa định rút tay về, tay, lại bị một bàn tay nhỏ nhỏ đưa ra, bỗng nhiên nắm chặt.

Nhiệt độ nóng hầm hập, và xúc cảm mềm mại kia, làm trong lòng Hoắc Thiên Kinh run lên.

Như chỉ lo anh sẽ rời đi, ngón tay nhỏ bé mềm mại trắng như tuyết của cô vững vàng nắm chặt ngón trỏ của anh.

Cụp mắt, tình cảnh ngón tay dây dưa đó, làm trong lòng anh nóng lên, tình triều cuộn cuộn.

"Đồng Đồng..."

Anh trầm thấp gọi cô. Như kích động, như động tình, như nỉ non.

"Ba..." Cô kêu nhỏ, mơ hồ, đau lòng. "Ba ba... Ba đừng tiếp tục bỏ lại con, có được hay không? Con không muốn lại làm cô nhi không ai thương..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hôn

Hoắc Thiên Kinh sửng sờ.

Thì ra, con bé này coi anh là người khác.

Hơi thất vọng, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Chỉ là...

Cô thật khờ.

Lúc nào, cô không có ai thương? Anh, đã sớm thương cô vào trong xương. Chỉ là, cô xưa nay không biết.

Thở dài, Hoắc Thiên Kinh điều chỉnh người, nằm xuống ở bên cạnh cô, trầm ngâm, một tay kéo cô vào trong lồng ngực.

Đồng Tích như thích phần cảm giác ấm áp và quy tụ này, cơ thể hơi co lại, càng chặt chẽ tiến sát trong lồng ngực của anh.

Một hồi kia, cơ thể Hoắc Thiên Kinh bỗng dưng căng thẳng. Thật lâu, hai mắt nóng rực nhìn xem người nhỏ nhỏ trong lồng ngực kia.

Tay, cứng lại, không dám có bao nhiêu động tác.

Chỉ sợ...

Một cái ôm này, đè nén quá nhiều tình cảm đã lâu, sẽ dốc toàn bộ lực lượng, lại không cách nào kiềm chế.

Nhưng cô lại như còn không hài lòng hai người như vậy, hai tay quán lấy, vững vàng ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ càng là kề sát ở cổ anh.

Hoắc Thiên Kinh hô hấp chậm lại, một luồng khí nóng rực từ dưới thân đột nhiên nổ tung ra, xông thẳng đỉnh đầu.

Tay lớn, nắm chặt sau gáy nhỏ bé mềm mại của cô bé, thoáng kéo cô cách mình một ít.

Cô ngủ đến âm thầm, không tỉnh. Như cái đứa trẻ choai choai.

"Đồng Đồng, em có biết bây giờ em đang làm gì không?" Anh híp mắt chăm chú nhìn cô, ách một tiếng, thấp giọng hỏi.

Cô đang trêu chọc một người đàn ông.

Hơn nữa, trêu chọc còn là một người đàn ông hơi điểm nhẹ liền có thể hóa thân thành dã thú, muốn cô.

Đồng Tích hô hấp nhẹ nhàng, không tỉnh. Ánh mắt Hoắc Thiên Kinh thâm trầm lưu luyến, từ mặt mày đẹp đẽ của cô, đến chóp mũi đáng yêu, lại tới đôi môi khéo léo dụ người kia...

Trong cơ thể, khí nóng càng sâu.

Miệng khô lưỡi khô.

Muốn hôn cô.

Muốn mạnh mẽ hôn cô.

Muốn liêu lĩnh, trút tất cả tình cảm ngọt ngào nhiều năm như vậy xuống đôi môi đỏ búng vừa phiền lòng lại câu người này.

"Hoắc Thiên Kinh, tôi... Ghét anh nhất... Ghét nhất..."

Môi đỏ mấp máy, cô bé đột nhiên mơ hồ khẽ nói.

Ba chữ "Hoắc Thiên Kinh", rõ ràng nói đến nhẹ buồn bực, thế nhưng từ trong miệng cô đi ra, nghe vào lỗ tai anh, càng là dễ nghe như vậy, câu người như vậy.

Chấn động trong lòng.

Trong mộng của cô, lại còn có anh...

Vừa nhìn xuống tình triều, lập tức lại xông thẳng lên. Ánh mắt chìm xuống, nâng mặt cô lên, môi lạnh bạc, liền như vậy dán vào.

Bờ môi và bờ môi đụng vào nhau.

Hô hấp của cô phà tới, còn không thật sự tỉnh là hôn, hô hấp Hoắc Thiên Kinh đã hoàn toàn hỗn loạn. Cơ thể kéo căng đau đến gần như muốn nổ tung.

Thật là muốn chết!

Rõ ràng đã sớm nghĩ còn trẻ tuổi, nhưng con vật nhỏ này lại dễ như ăn cháo làm anh trở nên cấu kinh tùy tiện.

Anh nhẩn nại.

Tham lam, thăm dò, miêu tả bờ môi cô.

Cô không tỉnh.

Hô hấp Hoắc Thiên Kinh càng lúc càng ồ ồ. Môi cô mềm mại như cánh hoa, làm anh lại muốn không chế, cũng căn bản không thu lại được.

Hôn, tăng thêm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hết thấy đều là mộng

Nụ hôn này, anh nghĩ đến bao lâu, nhưng nhớ bao lâu, ngay cả mình đều đã quên.

Anh chỉ biết là, môi cô còn mềm hơn tưởng tượng, vừa thơm, vừa ngọt. Chỉ một cái hôn, liền làm tâm tình của anh kích động, giống như đang ở trên mây.

Tay lớn hùng hực, bóp lấy eo cô, tiện đà khó nhịn xuống...

Một cái nắm chặt phần mông của cô, nương theo hô hấp càng ngày càng ồ ồ, ngón tay dài khó nhịn vò nắm. Khó có thể kiềm chế, sức mạnh gần như thô bạo, dường như muốn ôm cả người cô vào trong cơ thể.

Anh quyết định muốn cô bé mềm mại nhỏ nhắn này!

Cơ thể muốn; trái tim, càng là muốn.

"A... Đau..."

Một tiếng rên yếu ớt, từ trong cái miệng nhỏ bị mút đến sưng đỏ kia nhẹ nhàng tràn ra. Run rẩy, nhẹ nát, lại đẹp như mê âm đến từ Thiên đường. Lúc trước trên miệng bị anh không chút lưu tình "Bạo hành", vào lúc này bị tay lớn của anh không dục dằng nghiền ép, tất nhiên là đau.

Lông mi run rẩy, muốn mở mắt ra.

Cô tỉnh rồi?

Hoắc Thiên Kinh ngẩn ra, mi tâm thu lại. Nếu để cho cô phát hiện mình có tâm tư đối với cô, cô sẽ nghĩ như thế nào?

Già mà không đứng đắn? Già không biết điều? Hay là, biến thái?

Thế nhưng...

Cô không có tỉnh. Chỉ là gian nan trở mình, hai tay bắt chéo ngoan ngoãn gối lên dưới khuôn mặt nhỏ, lại điềm tình ngủ thiếp đi.

Nhìn dáng vẻ cô tốt đẹp như vậy, Hoắc Thiên Kinh cười khổ.

Cuối cùng không muốn thật sự dọa đến cô bé này.

Dục vọng vừa bành trướng đến đỉnh một chút, không thể làm gì khác hơn là bị mạnh mẽ đè xuống.

Không thể quá nóng vội, bằng không, và Hoắc Viêm Chi lại có khác biệt gì?

Ngày mai.

Trời còn chưa sáng, Hoắc Thiên Kinh liền tỉnh rồi. Trên khuỷu tay, cô gái nhỏ đáng yêu vẫn ngủ say. Ngưng mắt nhìn một hồi, rốt cục cẩn thận từng li từng tí một kéo cánh tay của mình ra.

Lấy gối ôm công tử trên đầu giường nhét vào trong lòng cô, lúc này mới rời khỏi.

Đồng Tích bị đồng hồ báo thức đánh thức. Xoa mắt, tỉnh lại.

Liếc nhìn gối ôm công tử trong lồng ngực, cười khúc khích dụi dụi mặt vào công tử.

"Tối hôm qua ngủ đến tốt như vậy, hóa ra là ôm mày!"

Ha, tối hôm qua cô mơ hồ còn cảm thấy có người hôn cô, bây giờ nhìn lại, nhất định là nằm mơ.

Có điều...

18 tuổi, liền đến tuổi mộng xuân sao? Hơn nữa... Đường như... Không đơn thuần chỉ là hôn, còn có sờ mó...

Môi đôi phương rất nóng, tay cũng rất nóng...

Tất cả lại như thật sự, nóng đến mức cô bây giờ ngay cả hơi tưởng đều tim đập hỗn loạn.

"Đồng Tích, sáng sớm liền loạn nghĩ gì thế!" Mắt nhắm nhắm một câu, bỏ qua gối ôm công tử, chà xát mặt đỏ lên, không dám nhớ lại giấc mộng tối hôm qua kia, vội vàng từ trên giường bò dậy mơ mơ màng màng rửa mặt.

Vừa nhìn mặt mình trong gương khóc đến như hai quả đào, những ý nghĩ hỗn loạn vừa rồi kia lập tức bị chuyện không vui tối hôm qua với tên Hoắc Thiên Kinh kia thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Có một thì có hai

"Cậy già lên mặt đại bại hoại!" Vừa đánh răng vừa làm bầm, tức giận xoa mông mình.

Cũng may quá, không đau nữa, thế nhưng 18 tuổi bị đánh đòn, quả thực là vô cùng nhục nhã!

"Là trường bồi thì ngon! Là trường bồi là có thể tùy tiện đánh người! Hừ! Chờ tôi vào đại học, cách anh rất xa, xem anh còn làm sao quản lý tôi!"

Hướng về phía tấm gương vung vẩy nắm đấm, trút giận. Rửa mặt, mới quay về phòng ngủ thay đồng phục học sinh.

Thay quần áo, cầm túi sách, ngó đảo dác đi vào nhà ăn.

Trong phòng ăn, không có một bóng người.

Cám ơn trời đất, cái tên phát ngán kia không ở đây!

Đồng Tích quả thực là ăn điểm tâm như hùm như sói, bị sữa bò sặc đến ho khan. Mẹ Liễu vỗ lưng cho cô, "Con chậm một chút uống, bây giờ còn rất sớm, sẽ không đến muộn."

Thật vất vả lấy hơi, Đồng Tích thẳng lắc đầu, "Con phải nhanh lên một chút, bằng không trở về Hoắc Thiên Kinh liền đến. Con bây giờ là một giây đều không muốn nhìn thấy anh ta."

"Con bé này, 'Chú ba' cũng không kêu?" Mẹ Liễu đề thấp giọng khẽ câu một câu, liếc nhìn cửa. "Lại muốn chọc Hoắc tiên sinh tức giận."

Trong lòng Đồng Tích cũng là sợ. Lo lắng liếc nhìn cửa, thấy không ai, mới lại thuận tức giận, rên lên: "Bây giờ là con đang giận anh ta. Mẹ Liễu, mẹ là không biết anh ta có bao nhiêu đáng ghét đâu..."

Rõ ràng là anh không đạo lý trước, kết quả tối hôm qua còn ra tay đánh cô.

Quý đáng ghét!

Mẹ Liễu thở dài, "Con đó, chỉ nhìn thấy một mặt dữ dằn của tiên sinh. đêm đó con xảy ra chuyện, Hoắc tiên sinh là lo lắng cả đêm. Ngày hôm qua cậu ấy đúng là ra tay đánh con, có điều, có thể thấy Hoắc tiên sinh cũng là thật lòng đau. Không phải ngay lập tức liền bảo đi đi tới xem con sao?"

Đồng Tích lại nghe không vào những câu nói này, không đồng ý nói: "Nếu như trước đó nhìn thấy anh ta nhốt con, tối hôm qua đánh con như thế nào, dĩ nhiên sẽ không như thế nói rồi."

Mẹ Liễu còn muốn thay tiền sinh biện giải cái gì, nhưng còn chưa mở miệng, liền thấy bóng người kiên cường đứng thẳng ở cửa.

"Hoặc tiền sinh."

Vội cung kính chào hỏi.

Da đầu Đồng Tích căng thẳng, thả ly sữa bò trong tay xuống, cầm lấy sandwich liền đứng lên.

"Con ăn no rồi! Mẹ Liễu, con đi trước, không đi nữa bị muộn rồi." Như trốn tránh, chạy tới hướng cửa.

Hoắc Thiên Kinh liền đứng ở đó, không chút nhúc nhích.

Thế nào cũng phải lướt qua bên người anh mới đi ra ngoài được. Đồng Tích rất không tình nguyện, nhưng vẫn là cứng rắn kêu một tiếng, "Chú ba."

Cũng không chờ anh trả lời, nghiêng người, tránh anh, chạy đi.

Hoắc Thiên Kinh nhìn lại, chăm chú nhìn cái bóng lưng chạy trốn chết kia, phá lệ, trên mặt hơi nhiễm ý cười nhạt nhẽo.

Thật khó có thể tưởng tượng, con bé này nếu là biết tối hôm qua mình như con thỏ nhỏ chủ động chui vào trong lồng ngực của anh, sẽ là phản ứng gì.

Không vội vã.

Đã có lần đầu tiên, sớm muộn cũng sẽ có lần thứ hai.

Thu lại ánh mắt, ngồi vào bàn ăn một bên, tao nhã dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lấy lòng

Trường học.

Thư Nhiễm kinh ngạc thốt lên: "Chú ba của cậu lại thật sự để cho cậu bị nhốt trong cục cảnh sát cả đêm sao?"

"Cậu nói có phải anh ta là có cọng gân nào bị gấn sai rồi không!" Đồng Tích vừa tới trường học, liền bắt đầu than thở với bạn thân.

Thư Nhiễm vô cùng đồng tình vỗ vai cô, "Quả nhiên thiếu niên chưa từng bắt nạt mình vậy, chú ba cậu vẫn đúng là khó đối phó!"

ách, nhiều lần tàn nhẫn đến quyết tâm, mới có thể nhốt cháu gái ở chỗ ấy nha!

Có điều, nề tình anh soái đến như vậy, ngược lại hoàn toàn có thể được tha thứ.

"Bớt cười trên sự đau khổ của người khác đi." Đồng Tích vung mở tay cô, rất là ủ rũ, "Mình bây giờ chính là phiền muộn chuyện nguyện vọng của mình."

Ngược lại tốt!

Tới gần thi đại học, cô là là một chút tâm tư đọc sách cũng không còn.

"Đừng nghĩ nữa, nếu như chú ba của cậu thật sự nói với cậu khó găm như vậy, cậu nghĩ cái gì đều là uống phí. Chẳng bằng ngoan ngoãn ở lại thành phố A tốt hơn." Thư Nhiễm vui cười, cánh tay tinh tế nắm lấy cái cổ Đồng Tích, "Đồng Tích tốt của mình, cậu cũng học đại học A, chúng ta là có thể tiếp tục chơi les ở đại học A, không phải rất vui sao?"

Đồng Tích vẫn cứ rầu rĩ không vui, không nhắc lên được nửa điểm tinh thần.

Bỏ qua một bên ý nghĩ học đại học B của mình không nói, liền nói học đại học A, cô cũng đã đủ phiền muộn. Ở lại thành phố A, chẳng khác nào còn phải ở ngay dưới mắt Hoắc Thiên Kinh.

Đủ sốt ruột.

"Được rồi, mình biết, cậu chính là trọng sắc khinh bạn. Còn không phải muốn đi đại học B tìm anh Đình Xuyên của cậu sao?"

Đồng Tích hé miệng không lên tiếng. Ngâm thừa nhận.

"Cậu cũng đừng cúi đầu ừ rừ. Nếu như thật sự muốn thay đổi nguyện vọng như vậy, nhanh chóng lấy lòng chú ba của cậu đi chứ. Chú ba của cậu lạnh lùng vô tình đến đâu, cũng còn là một con người đi, cậu thử lấy lòng một chút xem sao."

"Ví dụ như?"

"Lại như mình bình thường đối với ba mình đó. Lúc anh ấy mệt mỏi đấm lưng, xoa bóp vai cho anh ấy; lúc khát rót cho anh ấy cốc nước; khi đói bụng làm cho anh ấy bữa cơm. Tuy rằng chú ba cậu là không thiếu người làm cơm, có điều, cậu làm chính là tâm ý của cậu. Người vững tâm tới vậy, chỉ cần cậu kiên trì, lâu dần cũng sẽ bị cậu đánh động thôi."

Đồng Tích quả thực không dám tưởng tượng hình ảnh mình đi lấy lòng Hoắc Thiên Kinh.

Sáng sớm hôm nay cô lại quăng sắc mặt không tốt cho anh, tự mình ngược lại lại đi lấy lòng, không khỏi quá lộ liễu. Hơn nữa, cũng không thể nào đoán trước Hoắc Thiên Kinh sẽ là phản ứng gì.

"Nè, mình thấy cậu cũng không có rất nhớ nhung đại học B. Quên đi, cậu vẫn là ngoan ngoãn thi đại học A đi!" Thư Nhiễm xi cô.

Cô cắn răng một cái: "Lấy lòng thì lấy lòng đi! Lấy lòng cũng tốt hơn là thật sự học đại học A! Ngày hôm nay tan học mình liền đi tìm Hoắc Thiên Kinh!"

Tính tình Đồng Tích, luôn luôn là hấp tấp, nói làm liền làm.

Về nhà một lần, liền chạy vào trong phòng bếp.

Mẹ Liễu sợ cô thương tổn chính mình, đuổi theo sát, "Đồng tiểu thư, trong phòng bếp mùi khói dầu nặng, cô cũng đừng đi giày vò."

"Con đây không phải giày vò, mẹ Liễu, mẹ đi ra ngoài đi, đừng động con." Đồng Tích đẩy mẹ Liễu ra bên ngoài.

"Con đây tâm huyết dâng trào chính là vì cái gì nha."

"..." Đồng Tích không nói. Cô mới sẽ không nói mình không tiết tháo lấy lòng Hoắc Thiên Kinh như thế đâu! Thật quá mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Tình Sâu Thắm Thiết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.